

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

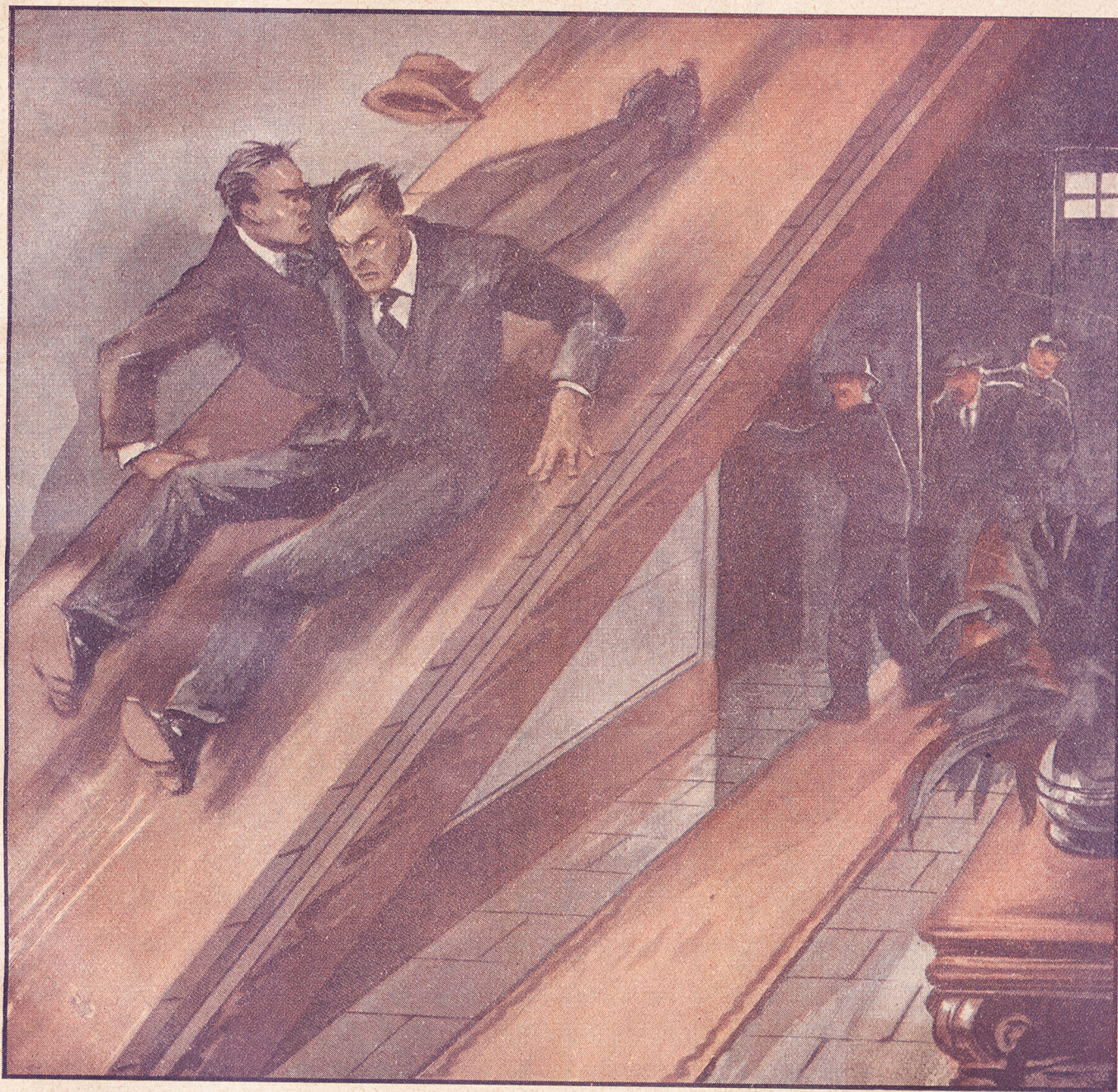
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 989

DE TREINMOORD.

20 cent

De treden van de trap klapten om, en vormden aldus een stijl, ononderbroken vlak.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE TREINMOORD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

DE LEESLAMP.

Sedert een paar uren raasde de nachttrein met onverminderde snelheid over het stalen spoor, dat glinsterde in het licht van een volle maan. Het was de beroemde „Flying Scotchman” die daar met een snelheid van ruim 100 kilometer in het uur voortsnelde in de duisternis, op zijn weg naar het Noorden.

Zoo geruischloos loopt deze snelste trein van Europa, dat men in vele compartimenten duidelijk het machtige ademhalen kon hooren van de zware locomotief met haar zestien wielen, die den trein, uit zeven wagons bestaande, in onverminderde vaart achter zich aantrok zonder ooit te rusten, behalve aan de groote tussenstations, waar echter niet langer dan enkele minuten gestopt wordt.

Niet om water in te nemen echter, want dat geschiedde onderweg, uit een waterbak van omstreeks een kilometer lengte, die tusschen de spoorstaven is geplaatst, en waarin de machinist een soort van zuigbuis neerlaat, waardoor hij in staat is, de ketels opnieuw bij te vullen.

Ook aan steenkolen is nimmer gebrek, want de tender neemt genoeg mee voor die reis van zes uur en een kwartier van Londen tot Edinburgh.

De trein was, bij het vertrek uit Londen, slechts schaars bezet, op een paar tussenstations waren er enkele reizigers bijgekomen, maar sommigen waren ook uitgestapt, en toen de trein het kleine station van Sleaford was voorbijgestormd, bevonden zich niet meer dan dertig lieden, fabrikanten en handelaars in die zeven groote wagons, die er gemakkelijk vijfhonderd konden bergen.

In een hoekje van een eerste klasse compartiment zat Lord William Aberdeen en las zonder eenige belangstelling het verslag van een cricket match waarbij Engeland zich de mindere had getoond van Australië.

Daarop geeuwde hij, en hij behoefde niet eens de hand op den mond te leggen, want zijn eenige medereiziger scheen te slapen, en was door het middenpad van hem gescheiden. Het compartiment waarin beiden zich be-

vonden, was een van die door twee deuren af te sluiten hoekjes, die men meestal ook aantreft in de nieuwe, stalen wagons op het vasteland, die de verbinding onderhouden tusschen sommige groote steden, en die toch geen echte D-wagens zijn, want zij kunnen wel met elkander in verbinding worden gebracht, maar dat geschiedt slechts zelden, en die smalle, gevaarlijke doorgangen mogen alleen door de conducteurs worden gebruikt.

Veelal zijn deze harmonica-verbindingen afgesloten door een ijzeren hekje, hetwelk de conducteur met behulp van een zoogenaamde passe-partout moet openen.

In bijna alle gevallen bevindt zich zulk een afgesloten hokje in het midden van den wagon.

Het heeft zijn voor- zoowel als zijn nadeelen.

De reiziger kan zich des nachts wat afzonderen, maar daarentegen ondervindt hij ook vaak de overlast van de telkens passerende reizigers, die op een station zijn in- of uitgestapt, of die zich naar een van de retirades moeten begeven, die zich voor en achter aan de wagons bevinden.

In de beide deuren, waarmede met het middenpad dus kan afsluiten, bevinden zich onveranderlijk ruitjes, waardoor men een deel van het overige van de wagons kan overzien.

Tenslotte zijn de wanden van dit hokje, in tegenstelling met alle overige compartimenten tot aan de zoldering doorgetrokken, en dit geeft iets intiems, iets gezelligs aan deze vertrekjes, die uiteraard zeer in trek zijn bij den reiziger, en in normale tijden dadelijk vol zijn.

Maar de tijden waren nog allesbehalve normaal, in Engeland heerschte nood, werkloosheid, gebrek aan orders, de fabrieken stonden leeg, de werkplaatsen waren als kerkhoven, en er was waarlijk heel weinig aanleiding om de bezwaren van een nachtelijke zakenreis te doorstaan.

De eenige reiziger die met Lord Aberdeen de coupé deelde, plaatsbiedend voor acht personen, vier aan iederen kant van het middenpad, was een paar minuten nadat hij zelf zijn plaats had ingenomen, aan het Charing Cross ingestapt, had met een soort brommenden groet heel even zijn hoed afgenomen en zich toen zwijgend geïnstalleerd.

Lord Aberdeen was iemand die bijzonder scherp waarnam, en hij had dan ook binnen weinige seconden opgemerkt, dat de reiziger maar heel weinig bagage bij zich had, dat wil zeggen een handvalies van geel leder, dat er tamelijk ouderwetsch en veel gebruikt uitzag —

maar het was tenminste geen namaak-leder!

Uit die tasch had hij aanstonds een reispet genomen, en daartegen zijn grijze deukhoed verruild.

Bij het late daglicht dat nog schemerig onder de reusachtige overkapping hing, had Lord Aberdeen een man van een jaar of vijftig gezien, groot, breedgeschouderd, zeer donker en met dichte, gitzwarte wenkbrauwen, boven zwarte oogen, die door dikke oogleden overdekt waren, en zelden te zien kwamen.

De reiziger was zeer goed gekleed, maar zonder de minste elegance. Zijn kleederen schenen pas nieuw te zijn, en waren van voortreffelijke hoedanigheid, en de man kon ze alleen maar niet dragen, zoo het scheen.

Lord Aberdeen merkte op dat hij op een zenuwachtige wijze telkens de manchetten van zijn overhemd terugduwde, waarvan de mouwen te lang waren naar het scheen.

Hij had dadelijk een sigarettenkoker tevoorschijn gehaald, maar Lord Aberdeen had hem met een paar hoffelijke woorden opmerkzaam gemaakt op het feit, dat hij had plaatsgenomen op een niet-rook coupe, waarop de ander iets onverstaanbaars mompelde en als met tegenzin de sigarettenkoker weer in zijn binnenzak had laten glijden.

Tot Cambridge hadden zij alleen gezeten, en in die beroemde Universiteitsstad, waren twee heeren ingestapt, klaarblijkelijk leeraren, die over niets anders hadden gesproken, dan over de aanstaande bootraces, en die pas in Nottingham de trein weder hadden verlaten.

En sedert de trein heel zachtjes weer was weggeleden van onder de overkapping van het station dier stad, waren zij alleen gebleven.

Reeds lang tevoren waren de electriche leeslampen, twee in getal, en aangebracht in de kap van de wagons, aangefloept.

De medereiziger van Lord Aberdeen had een paar kranten ingezien, maar eenige oogenblikken weer neergeworpen naast zich, op de ledige plaats.

Toen had hij het licht uitgeknipt, dat zijn helft bescheen en had zich in zijn hoekje genesteld.

De reiziger kon dat namelijk zelf doen, door den schakelaar om te knippen, die zich boven het portierraampje bevond, als hij verkoos te slapen.

Dat was nu een paar uren geleden.

Dat de man inderdaad sliep, bewees zijn regelmatig en tamelijk luid gesnurk, hetwelk Lord Aberdeen echter in het minste niet scheen te hinderen.

Hij las tenminste plichtmatig zijn dagbladen uit, maar om twee uur in den nacht kreeg hij er genoeg van, en wij hebben den edelman zelfs reeds zien geeuwen.

Dat was even voorbij Sleaford, een stadje van omstreeks tienduizend inwoners, maar dat blijktbaar door den „Vliegende Schot” te gering werd geacht om er te stoppen.

Als een soort van verschijning, was het helder verlichte station aan de weinige reizigers voorbijgeleden die op dat oogenblik nog genoeg besef hadden om naar buiten te kijken.

En nu hoorde men ook niets anders dan het zachte tikken van de wielen, over de lasch-plaatsen van de rails, het hijgend ademhalen van den locomotief en nu en dan een soort van schelle kreet, als de trein vlak naast een baanwachtershuisje reed, of een wissel passeerde.

Lord Aberdeen wierp een blik naar buiten.

De maan bescheen de plassen en poelen van het uitgestrekte moeras, hetwelk de trein thans in zijn volle lengte doorsneed.

Die plassen waren als zoovele metalen spiegels, stil en bleek en onbewegelijk onder het koele licht van de maan.

Geen huis was te zien, geen hoeve, ternauwernood verhief zich hier en daar een eenzame boom boven deze troostelooze vlakte.

Toen stond Lord Aberdeen op, knipte het licht boven zijn eigen coupé-helft uit.

Het kleine vertrekje was nu in een schier volmaakte duisternis gedompeld. Alleen door de ruitjes van de beide middendeuren drong een vaag licht naar binnen, want ook in de rest van de groote wagon, hadden de meeste reizigers hun lampjes uitgedaan, die een vrij sterk en soms hinderlijk licht uitstraalen.

Zijne Lordschap vleide zich in zijn hoekje, trok een reisdeken over zijn knieën want de nachten waren koud, en maakte zich gereed om te slapen.

Nog altijd klonk het snurken van den onbekenden medereiziger, die zich zulk een zwijgzaam metgezel had betoond. Hij was nu slechts te zien als een vage vormelooze gedaante, en slechts zijn profiel stak gedeeltelijk af tegen den nachtelijken hemel daarbuiten, door het maanlicht doorstraald.

Lord Aberdeen gevoelde dat de slaap hem ging overmannen, en hij moest ook even geslapen hebben, toen hij eensklaps de oogen weder opende, bijna op hetzelfde oogenblik dat het weder licht in de coupé werd.

Hij keek naar den medereiziger en zag tot zijn verbazing, dat deze nog altijd in zijn hoek

gedoken zat, thans met het hoofd achteroverleunend, en luider snurkend dan ooit.

En terwijl hij nog naar den man keek, zag hij dat er een soort van schok door zijn lichaam voer, de man slaakte een zucht, en het snorren hield eensklaps op.

— Dat is zonderling! zeide Lord Aberdeen voor zich heen, zijn reisdeken van zich afwerpend, en ook zijn eigen lamp weer aanknippend. Wie heeft zijn lamp ontstoken? Hij zelf kan het onmogelijk gedaan hebben — en ik zag hier toch niemand passeeren. Ik had het moeten hooren, want deze deuren maken nogal veel lawaai.

Hij wierp een blik door het ruitje van een der deuren. Boven een der scheidingswanden tusschen de compartimenten uit, kronkelde een dun rookspiraaltje, en hij zag een reiziger clandestien een paar trekjes doen, wetende dat hij zoo goed als alleen was, en dat de controleur voorloopig niet zoo gauw terug zou komen om de kaartjes te knippen.

Verder zag hij nog een glimmende schoen, die buiten het gangpad uitstak, en alles ademde rust.

Toen hij door de ruit van de andere deur keek, zag hij in het roode volle maangezicht van een heer in een geruit pak, die staande de kleine lettertjes van een in rood leder gebonden boekje poogde te ontcijferen, en die een dikke sigaar tusschen de lippen hield, die echter niet aangestoken was.

In de coupé daarnaast zat een dame in het zwart met een bleek gezicht, op wier schoot een jongen van een jaar of vier zat en verder zag hij ook daar niets anders meer, dan de hooge, zwarte hoed van een predikant en een stukje van zijn zwart garen handschoen, glad heen getrokken om de hand, waarmede hij een boek vasthield.

Hij stapte over het middenpad heen, en deed het hindelijke licht tegenover den slapende reiziger weer uit.

Hij merkte daarbij op dat de schakelaar zoo stroef ging, dat hij de meening moest prijsgeven, dat door een plotselingen schok van den wagen wellicht de schakelaarshefboom was omgevallen.

Dat was volmaakt onmogelijk, want er was een vrij sterke druk noodig om dien schakelaar over te halen.

Bij het teruggaan stootte hij per ongeluk aan den voet van den slaper, en zijn verbazing groeide, toen de man dit volstrekt niet scheen te bemerken.

Hij boog zich een weinig voorover, en een

lichte uitroep van schrik ontsnapte hem.

De oogen van den man waren onder den klep van de reispet wijd geopend — maar zij zagen naar het scheen niets.

Lord Aberdeen boog zich nog dieper over hem heen en zag een weinig schuim op de half geopende lippen. Op het witte halsvleesch was een rond, rood vlekje te zien, of beter gezegd een soort van robijnen bolletje, dat glinsterde in het felle licht van de leeslamp.

Lord Aberdeen haalde zijn zakdoek uit zijn borstzak, en met den punt ervan raakte hij het bolletje even aan, het leek te breken, vloeide uiteen, en de zakdoekpunt zoog het als het ware op — het was bloed.

En nu was er bijna niets meer te zien op den hals, daar even boven de witte boord.

Lord Aberdeen vatte de pols van den man. Hij sloeg niet meer. Hij knoopte haastig de overjas, het colbert en het vest los, en legde zijn hand op de behaarde, naakte borst, ter plaatse van het hart. Het hart klopte niet meer.

Die onbekende man daar in den hoek was dood.

Voor een kort oogenblik keek Lord Aberdeen op hem neer, en in zijn grijze oogen had men eerder een soort van gespannen belangstelling kunnen lezen dan medelijden.

Zijne Lordschap had het namelijk verlerd, in den loop van zijn eigenaardig leven den mensch te beklagen, die deze aarde verlaten had.

Neen, medelijden was zeker geen zwakke zijde van dezen man, die daar zoo hoog stond opgericht, en neerzag op den doode.

Veeleer was het verwondering, een groote belangstelling, en dan ook wat norsche spijt, omdat hier iets geschied was, hetwelk hij niet kon begrijpen.

Maar een ander ding begreep hij des te beter — hij bevond zich in een onaangename positie, want hij was alleen geweest met dezen reiziger, reeds twee uren lang.

Hij opende haastig de voorste deur, de heer met de sigaret verborg dit voorwerp snel en op een afdoende wijze, door het uit het openstaande portierraam te werpen, en de glimmende schoen scheen het eigendom te zijn van een jongen student die de geheele bank in beslag had genomen en sliep. Zij schenen de eenige reizigers te zijn in die geheele wagonshelft.

Lord Aberdeen bereikte het verbindingsbruggetje, als gewoonlijk afgesloten, maar hij zag een conducteur juist voorbijgaan over het balcon van den aangrenzenden wagon en

liep met luide stem :

De conducteur opende het hekje en Lord Aberdeen zeide op zijn rustigen, wat gerekten toon :

— In mijn coupé is zooeven een man gestorven, conducteur. Weest zoo goed en constateer het feit.

Het geval wilde, dat deze beambte Zijne Lordschap kende.

Hij deed al drie en twintig jaren dienst op deze lijn, en Lord Aberdeen maakte zeker vier malen per jaar gebruik van den nachttrein, om zich zonder al te veel tijdsverlies naar zijn bezittingen temidden der trotsche bergen te begeven.

Met een gebaar van schrik riep hij uit :

— Dat is dus die zwarte, lange heer, die met U te Londen al is ingestapt, Mylord ?

Lord Aberdeen knikte slechts, en haastig gingen de twee mannen terug, en stonden even later tegenover den man die nooit meer zou ontwaken.

— Zijn goed is in wanorde, merkte de conducteur aanstonds op.

— Dat deed ik, ik heb mij willen overtuigen of zijn hart nog klopte.

— Hoe hebt gij dat gemerkt, Mylord als ik vragen mag ?

Lord Aberdeen bemerkte zeer goed dat er geen spoor van wantrouwen in de stem van den man was en antwoordde rustig :

— Ik zat te slapen in mijn hoekje en ik moet wakker zijn geworden — omdat ik plotseling zijn snurken niet meer hoorde, zooals men aan het einde van een lange zeereis wakker wordt, als de schroef plotseling ophoudt te draaien.

Hij begreep eerst zelf niet goed, waarom hij deze voorstelling aan de zaak gaf, die niet met de waarheid strookte. Maar een zeker iets dreef hem, de juiste toedracht te verzwijgen. Hier was iets zeer vreemds gebeurd en hij wilde trachten op te helderen, maar dan alleen, — waardoor deze man zoo plotseling van het leven was gescheiden.

Hij wist zeer wel dat het geen beroerte geweest kon zijn, want die vijftigjarige robuste man zag er volstrekt niet uit als iemand die last heeft van een zwak hart of van al te groote volbloedigheid.

En dan die lamp — dat zonderlinge geval met die leeslamp !

Het kwam hem bijna onmogelijk voor, dat iemand het compartiment was binnengetreten en den schakelaar had omgezet, want hij wist met volmaakte zekerheid, dat hij geen onderdeel van een seconde, nadat het licht was geworden

de oogen had geopend.

Hij had dus stellig den man moeten zien, die daarvan de oorzaak was geweest.

Schijnbaar onverschillig vroeg hij :

— Ben je op de hoogte van het aantal reizigers in dezen wagon ?

— Met U en deze ongelukkigen man mee zitten er slechts zeven reizigers in.

— Van welk station ?

— Van Nottingham af. Daar is de predikant ingestapt.

— Blijf even hier — Ik ben zoo terug !

Lord Aberdeen begaf zich haastig in het stuk van den wagon, waar hij nog niet was geweest. Er zaten slechts drie menschen — de predikant, steeds lezend, de man met het roode gezicht en het grijze pak en de vrouw in het zwart met haar zoontje. Feitelijk waren het er dus vier.

De student met zijn lakschoenen, de clandestiene rooker, zes — hijzelf en de doode man — het klopte nauwkeurig.

En het leek volmaakt ondenkbaar dat een van die reizigers zou binnengekomen en het licht zou hebben aangedaan, op gevaar af

te worden gezien.

Maar hoe dan ? En hoe stierf deze man — wie of wat deed hem dit leven verlaten ?

De conducteur was een en al ijver, en het bleek dat hij den man met het roode gezicht goed kende. Het was een geneesheer uit Cambridge, die zich naar een zieken broeder in Schotland begaf.

Hij werd er bij gehaald, en hij zei tamelijk norsch na een kort onderzoek :

— Wel, die man heeft natuurlijk een beroerte gekregen of een aanval van hartzwakte ! Dat hij dood is staat als een paal boven water. Ik zou hem maar uitladen bij het volgende station. Niets meer aan te doen.

Om de lippen van Lord Aberdeen vertoonde zich een vreemde glimlach.

Zijn blik was op den geheimzinnigen schakelaar gevestigd, toen hij zachtjes voor zich heen mompelde :

— En het bloedspatje op den hals ? Neen, het was geen beroerte, en het was evenmin een aanval van hartzwakte — en wat het dan wel geweest is, dat wil en dat zal ik weten, of mijn naam is geen John Raffles !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

DE NEVEL VERDIKT ZICH.

Wanneer John Raffles De Groote Avonturier, zich eenmaal iets had voorgenomen, dan kon geen aardsche macht hem weerhouden, zijn plannen ook geheel ten uitvoer te brengen.

Hij zat hier in den voortrazenden trein met de volmaakte zekerheid, dat die man daar, thans toegedekt met zijn eigen jas, op een raadselachtige wijze vermoord was — als het ware waar hij bijzat, en zonder dat hij het had kunnen verhinderen.

Over een uur zou de trein Sheffield bereikt hebben.

Daar zou de doode, van wiens indentiteit niemand iets scheen af te weten, uit den trein worden gedragen en van die stad uit zou men dus onderzoek doen, wie de doode was.

De conducteur had in het bijzijn van den dokter en van den man die als Lord Aberdeen bekend stond, de portefeuille van den doode doorzocht, maar die bevatte niets dan geld — splinternieuwe bankbiljetten, ten bedrage van bijna twaalfhonderd pond — en een paar brieven, aanvangende met „Lieve John” en ondertekend „Je liefhebbende Mary”. De enveloppen waren weg, en die brieven bevatten niet de minste aanwijzing. Zij waren kort, en handelden over het bedrijf van de schrijfster in een ziekenhuis in Bombay.

De man droeg een zegelring, nog een andere ring met een groote brillant, hij had een gouden vulpotlood in zijn zak, de sigarettenkoker was ook van goud, en in zijn kleederen was de firmanaam van een dure kleedermakerij vastgestikt — en dat kon althans een kleine aanwijzing zijn.

Men had Raffles aangeboden van coupé te verwisselen maar hij had koeltjes gezegd, dat hij zich reeds vaker in tegenwoordigheid van den dood had bevonden, en hem niet vreesde.

En nu zat hij weer alleen met den man, die een kwartier geleden nog leefde, las, ademhaalde en nu reeds koud lag uitgestrekt onder zijn jas.

Toen hij wist dat men hem niet zou komen storen, begon hij met de grootste aandacht de helft van de coupé te onderzoeken, waar zich dat plotselinge drama zich als het ware

voor zijn oogen had afgespeeld.

Natuurlijk begon hij met onder de banken te zoeken, ofschoon het bijna onmogelijk was, dat zelfs een kind zich had kunnen verbergen onder die lage, gepolsterde zitbanken.

Hij vond er niets dan wat sigaretteneindjes — men scheen in die trein verzot te zijn op verboden rookgenoegens, en een paar propjes papier, die hij zorgvuldig verzamelde en in zijn zak stak.

Hij keek nog eens naar de weder helder brandende lamp, en mompelde :

— Hier binnen is niemand geweest om den schakelaar om te zetten — het kan evenmin door een plotselinge schok zijn geschied — blijft de vraag, hoe het dan wel kan zijn gebeurd.

Hij beschutte zijn oogen tegen het schelle licht, en onderzocht het dak van den wagon. Ook dit was van staal, hier en daar met hout bekleed.

Zoo hoog mogelijk richtte hij zich op, en streek met den rug van zijn hand langzaam langs het gewelfde dak, vlak boven het portier-raam, totdat hij een zwakke luchtstroom meende te voelen.

Met zijn wijsvinger tastte hij rond, totdat hij plotseling glimlachend fluisterde :

— Dit gedeelte van het raadsel is dus al opgelost. Een kleine ronde opening, juist boven den schakelaar, in het dak, groot genoeg om met behulp van een rond stokje of een potlood, van buiten af de schakelaar neer te drukken. Dat licht schijnt dus te hebben moeten branden, om het moorddadige doel te kunnen bereiken.

Dus — de moordenaar kon niet in het donker werken, maar had licht noodig ! Waarom ? Natuurlijk om te kunnen mikken ? Met een vuurwapen ? Heel zeker niet — een vuurwapen zou zelfs twee wagons verder zijn gehoord ! Het is dus een windpistool geweest — maar er is een klein projectiel gebruikt, want van gifgas is geen sprake — dat zou ook mij hebben moeten doodden. Bovendien liep de moordenaar de kans dat een der raampjes zou openstaan.

Hij stond een oogenblik in diep gepeins, en vervolgde zijn alleenspraak :

— Het kleine wondje bevond zich aan de voorzijde van den hals — het is dus onmogelijk, dat de man die door de kleine opening heen het licht deed ontbranden door diezelfde opening het schot zou hebben gelost.

Het is ook hierom onmogelijk, daar hij dan niet in staat zou zijn geweest om te mikken. Om dat te kunnen doen, had hij minstens een opening ter grootte van een theeschoteltje noodig. Laat eens zien.

Zijn oogen dwaalden langs den met een dure houtsoort bekleedden tusschenwand.

Hier en daar hingen de onvermijdelijke waarschuwingen en reclameplaatjes.

Een van die laatste, van wit geëmailleerd blik, trok zijn aandacht.

Het was opgehangen aan een verguld koordje en schommelde heel zachtjes heen en weer bij de bewegingen van den trein.

Raffles nam het schildje, waarop de voortreffelijkheid van een theesoort vermeld stond, welke in den trein werd geschonken, van het vergulde spijkertje, duwde voorzichtig tegen de plek van het hout die daaronder was geweest — en glimlachte opnieuw.

Hij voelde duidelijk dat het hout een weinig meegaf.

Hij opende de tusschendeur ging het aangrenzende compartiment binnen, ontstak daar het licht, en kon zonder eenige moeite een vierkant reclamebordje verwijderen, ofschoon het er bedriegelijk veel op geleek, alsof het met vier schroefjes op den wand was bevestigd.

Hij behoefde slechts het lemet van zijn zakmes tusschen schild en hout te duwen, om het eerstgenoemde in zijn hand te zien vallen — de schroefjes waren tot op een vijfde van hun lengte afgeknepen.

Daarohder was het hout van het paneel uitgezaagd en dat vierkante stukje kon men met behulp van een op het hout geplakt linnen lusje, heel gemakkelijk lostrekken.

— Dat is duivelsch handig bedacht, mompelde Raffles, alles weer op zijn plaats brengend en het licht doovend. Maar waartoe die omslag, men zou er bijna uit afleiden dat het slachtoffer bijzonder sluw en voorzichtig moest zijn geweest en weinig kansen bood, hem in zijn woning of eenvoudig op straat neer te schieten. Het is ongetwijfeld een wraakneming — maar eene, waarbij de moordenaar zich liefst buiten de handen van de politie houdt! Wanneer doen zich zulke gevallen voor — zij doen zich voor als de moordenaar bij den dood van zijn offer een groot voordeel heeft.

Raffles had plaatsgenomen op de bank

tegenover die, waarop het levenlooze lichaam van den zoo plotseling uit het leven gerukte man lag uitgestrekt, en eenige minuten dacht hij ingespannen na.

Hij vroeg zich af, waar de moordenaar zich op dit oogenblik kon bevinden.

Het doodelijke, zeer waarschijnlijk giftige projectiel had hij gemakkelijk kunnen afschieten, verborgen als hij was door het hooge tusschenschot voor de twee andere passagiers in dien wagen. Natuurlijk echter had de man moeten weten, dat hij zijn daad ongezien kon volbrengen. Indien er slechts een reiziger had gezeten in het compartiment waar hij zich heeft moeten opstellen om zijn daad te plegen, dan zou zijn plan zijn mislukt. In ieder geval, had hij zich dus van tevoren wel degelijk moeten overtuigen, dat er juist in dat hokje niemand zat.

Had iemand dien man dan gezien?

En waar was hij nu? Bij een vaart van 100 kilometer, had hij natuurlijk onmogelijk van den trein kunnen springen, want dat zou op zijn best een zeer zware verwonding hebben beteekend, en zeer waarschijnlijk den dood.

Had hij een medeplichtige gehad? Naar alle waarschijnlijkheid! Men kon het zelfs wel als zeker aannemen, want het doodelijke schot was onmiddellijk gevallen op het aanflitsen van de leeslamp.

Raffles stond haastig op, en ging het aangrenzende compartiment weer binnen.

Een van de vensters daarin was geheel neergelaten. Een straffe wind woei naar binnen. Raffles stak het hoofd een weinig naar buiten en keek omhoog.

Voor een handig, sterk en stoutmoedig man beteekende het niet veel heel, uit het raampje te klauteren en zoo boven op den wagon te klimmen, want overal bevonden zich uitsteeksels en stangen.

Maar nu deed zich eerst een ander raadsel voor, dat een oplossing vroeg.

Het was ondenkbaar, in ieder geval zeer onaannemelijk, dat nog meer van die reclameschildjes waren losgemaakt, en dat op nog andere punten een tusschenschot was uitgezaagd.

Neen, de moordenaar had met zekerheid geweten, dat het slachtoffer juist daar zou plaatsnemen in dat hoekje, in dat afgezonderde hokje.

Had hij aan de andere zijde van den middengang plaatsgenomen, dan zou het onmogelijk geweest zijn door de betrekkelijk kleine opening in den zijwand op hem te mikken.

Voorloopig bleef er slechts een oplossing,

het slachtoffer reisde veel op deze lijn en was dan altijd gewend, op diezelfde plaats te gaan zitten, zooals men dat ook veel aantreft bij forensen.

En toch kon er tegen deze opvatting weder een bezwaar worden ingebracht!

Raffles had onmiddellijk opgemerkt dat de kleederen van het slachtoffer splinternieuw waren, niet alleen zijn colbert, maar ook zijn overjas, zijn hoed, zijn laarzen, zelfs de handschoenen, die half uit de buitenzak kwamen en zelfs tot de portefeuille toe, die Raffles de conducteur had zien doorzoeken en die bol had gestaan door de bankbiljetten.

Nu is dit aanschaffen van zooveel nieuwe dingen tegelijk bij een man van geld, een man van beschaving, iets zeer zeldzaams. Sommige menschen doen het na het winnen van een hooge prijs uit de loterij — na een erfenis — en na een goedgeslaagden greep in andermans zakken. Hieruit zou men dus afleiden dat die man niet gewend was in een eerste klasse coupé te reizen en daarmee verviel dus ook de reeds genoemde verklaring van het zonderlinge geval.

Hoe dit ook zij — de moordenaar had dit op de een of andere wijze van tevoren moeten weten. Toen bedacht Raffles dat men ook in dezen nachttrein plaatsen kan bespreken, zelfs twee dagen van tevoren. Wellicht had dus een medeplichtige den moordenaar op de hoogte gebracht.

Toen Raffles tot zoover met zijn onderzoek en zijn redeneering was gekomen, hield zij zich weer met den moordenaar bezig.

Als hij op den wagon was gekropen, dan moest hij er in ieder geval nog altijd zijn. Geen oogenblik had de trein zijn vaart vermindert, sedert het tijdstip, waarop die man met zijn zwarte oogen opschokte van zijn plaats, terugviel en stierf.

Hij raadpleegde zijn horloge en bemerkte dat er nog slechts tien minuten overbleven, alvorens de Express te Birmingham zou stoppen.

Misschien zou de moordenaar kans zien, bij het minderen van de vaart van den sneltrein te springen en in de duisternis een goed heenkomen te zoeken. Dat moest tot iederen prijs vermeden worden. En kort beraden opende Raffles in zijn eigen coupé een raampje en klauterde met bewonderenswaardige vlugheid naar buiten.

Zich vastgrijpend aan een paar stalen steunen voor de draad van de noodrem heesch hij zich op, en kon nu het geheele flauwtjes afgeronde dak van den wagon overzien.

Er was echter geen spoor van eenig menschelijk wezen te ontdekken, evenmin als op de andere wagon, voor zoover hij dit kon onderscheiden in de duisternis, en het leek ook bijna onmogelijk, dat zelfs een volleerde acrobaat zich op den duur zou kunnen handhaven op deze gladde, afhellende, stalen oppervlakte.

Terwijl zijn verbazing groeide liet Raffles zich weer naar binnen glijden en vroeg zich verwonderd af, op welk een wijze de moordenaar dan toch wel had kunnen ontsnappen.

Toen schoot hem plotseling te binnen, dat de man misschien een nagemaakte sleutel had, gehad, waarmede hij de ijzeren hekdeuren had kunnen ontsluiten, die de smalle brugjes tusschen de wagons afsloten. Indien dit zoo was, dan had hij gemakkelijk een anderen wagon kunnen bereiken, en zich daar bij de reizigers zou hebben kunnen voegen, na het moordwapen te hebben weggeworpen. In dat geval zou niemand het zelfs maar kunnen wagen den man te beschuldigen!

— Deze zaak is door slimme duivels op touw gezet, zeide Raffles halffluid tot zichzelf, neerziende op den doode. Maar ik zal het ophelderen, al moest ik er een week aan besteden.

Juist op dat oogenblik sloegen de remblokken knarsend tegen de vielen, lichten flitsten voorbij, de trein minderde zijn vaart, en een oogenblik later schoof hij het groote, overdag zoo roezemoezige station van Birmingham binnen, dat nu echter bijna verlaten was. Niet in de eerste plaats omdat het nacht, maar vooral omdat het crisis-tijd was.

Raffles boog zich onmiddellijk uit het portierraam, en zag hoe de hoofdconducteur op het perron sprong, haastig op den stationschef toeliep en een paar woorden met hem wisselde.

Raffles kende dien chef zeer goed en dat was wel een geruststelling, toen deze heer met zijn blauwe pet in gezelschap van den hoofdconducteur haastig kwam toelopen, naar den wagon kwam en zich heenboog over den doode.

— Ja, daar is niets meer aan te doen Mylord. Het moet een zeer onaangename ervaring voor U zijn geweest in gezelschap van een lijk te zijn.

— Dit viel nogal mee, ik heb het laatste gedeelte van den wereldoorlog meegestreden, zeide Raffles droogjes.

— Is het lijk onderzocht, chef?

De hoofdconducteur knikte, stak opnieuw zijn hand in de binnenzak van den dooden man, haalde er de splinternieuwe portefeuille uit en stelde ze den stationschef ter hand die met een verbaasd gezicht kennisnam van

den rijken inhoud, van de beide brieven, en toen zelf de portefeuille weer in den zak stopte met de woorden :

— De ongelukkige moet naar de ongevallenpost gedragen worden. Blijf hier, ik zal een paar mannen met de brancard brengen. Mylord, wilt gij zoo goed zijn en mij eenige bijzonderheden mededeelen.

— Hoe lang stopt de trein hier ?

— Zeven minuten — maar als het noodzakelijk is, zou ik hem laten wachten.

— Dan volg ik U, Mijnheer.

Raffles schoot haastig zijn overjas aan, zette zijn hoed op, greep zijn valies uit het net, en volgde den chef door den wagon, waar men reeds iets gemerkt scheen te hebben, naar het perron, waar hij hem haastig mededeelde wat hij had waargenomen, met uitzondering echter van de zonderlinge ontdekking die hij gedaan had.

Twee minuten daarna droeg men den dooden man op een brancard naar het kleine gebouwtje van het Roode Kruis aan het einde van het perron.

Weer een minuut later kwam de hoofdconductor met een bleek gelaat den stationschef, die juist met Raffles stond te praten, een zeer vreemde mededeeling doen : toen men den ongelukkige onbekende in het lijkenhuisje had

gebracht, en zijn zakken wilden ledigen, bleek het, dat de portefeuille met den kostbaren inhoud spoorloos verdwenen was. En weer een paar minuten later had Raffles aan Charly Brand een dringend telegram gezonden met de volgende inhoud :

„Kom onmiddellijk met den snelsten auto naar Birmingham. Logeer in het Terminus-hotel”.

De hoofdaanleiding tot de verzending van dit telegram was de volgende :

In die eene minuut had Raffles, naar een sigaret tastend in den zijzak van zijn colbert een propje papier gevonden, behoorende tot de vodjes die hij onder den zitbank had ontdekt en ontvouwd.

Het was een hoekje van een brief, met een vrouwenhand geschreven en het bevatte het volgende :

ij n wraak-
even staat
aan het vas-
ika te bereiken.
n leven in
a.s. Vrijdag te
rie Ooievaars.
eis met den nacht-
liefhebbende

ary

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE GOUDEN STER.

— Mijn waarde, je kent nu eenmaal mijn voorliefde voor ingewikkelde en schijnbaar onoplosbare raadsels! Daarom heb ik je laten komen, inplaats van rechtstreeks naar mijn landgoed in de Schotsche bergen te gaan. Dat heeft den tijd nog, en deze wonderlijke zaak, deze sluwe moord, gevolgd door diefstal heeft mijn volle aandacht getrokken.

Raffles sprak deze woorden tot Charles Brand, zijn trouwe medewerker en vriend, nadat hij ongeveer zes uren geslapen had, en dádelijk was opgestaan nadat de hotelportier hem gemeld had van diens komst.

Hij vermoedde wel dat Raffles niet geheel en al voor zijn eigen genoegen in Birmingham was gebleven.

Hij had namelijk een vriendelijke uitnoodiging ontvangen van den onmiddellijk gewaarschuwden commissaris van politie, de stad Birmingham niet te verlaten, nu zijn getuigenis van meer waarde bleek te zijn, dan aanvankelijk werd gedacht.

Die getuigenis werd zelfs in den loop van den dag nog aanzienlijk waardevoller, want de hoofdconducateur van den trein, die natuurlijk op den bepaalden tijd verder was gegaan, na omstreeks vijftien reizigers in Birmingham te hebben afgezet, ontdekte tijdens den rit hetzelfde wat Raffles reeds ontdekt had — het loszittende reclameschildje, het uitgezaagde stukje paneel!

Onmiddellijk vlogen de telegrammen langs de draad heen en weer en nog voor de dag aanbak was het gansche apparaat, waarvan de Gerechtigheid zich bedient om den boosdoener te bestraffen — of liever om hem in handen te krijgen, in werking gesteld.

— Maar ik ben nog volstrekt niet op de hoogte! zeide Brand die op de hielen van Raffles de nog geheel verlaten conversatiezaal binnentrad. Wat ik van de zaak weet, vernam ik uit een extra editie, die ik van een jongen op straat gekocht heb, op eenige tientallen meters van het hotel!

— Ga daar dan zitten, dan zal ik het je mededeelen.

De beide vrienden namen plaats bij een der

grootte ramen, en in weinige woorden, maar zoo dat Brand binnen een paar minuten de geheele zaak kende, alsof hij ze zelf had beleefd, deelde Raffles mede wat er in den trein geschied was.

Maar toen Raffles zweeg, zeide Brand verbaasd en hem met zijn groote blauwe oogen onderzoekend aankijkende;

— Maar mijn hemel wat hebben wij met die zaak te maken! Laat de politie het ophelderen. Zelfs al zouden wij den moordenaar vinden — wat zouden wij met hem moeten uitrichten?

— Hem straffen, Brand. Maar daarover gaat het niet in de eerste plaats. Er zit meer aan deze zaak vast dan je denkt. Het is geen gewoon complot en meer dan een gewone wraakneming. Hier bestudeer dit stukje eens van een brief dien ik het slachtoffer heb zien lezen, in stukken scheuren en toen uit het raam heb zien werpen. Dit hoekje is natuurlijk teruggewaaid, zonder dat hij het merkte, hij heeft het naast zich op den bank gevonden, gedachtenloos tot een propje gekneet en onder den daartegenover liggenden bank geworpen.

Raffles had het hoekje papier zorgvuldig glad gestreken en stak het Brand toe.

— Maar daar is geen touw aan vast te knopen, zei hij op een toon van wanhoop na het een paar maal te hebben gelezen.

— Vindt je? vroeg Raffles rustig. Ik ben van een andere meening. Ik lees er vrij veel dingen in, die voor het onderzoek van belang zouden kunnen zijn. Laten wij eens beginnen met de onderteekening. Het is duidelijk dat de brief dwars door een naam is afgescheurd, en wij hebben dus klaarblijkelijk te doen met dezelfde Mary die den man uit Bombay de twee brieven schreef, die in zijn zoo raadselachtig verdwenen portefeuille werden gevonden!

— Dat wil ik toegeven — maar de rest

— Op den zesden regel wordt van een Vrijdag gesproken — dat was gisteren, de dag van de misdaad. Wat de drie ooevaars betreft, als je Birmingham kende, zou je weten dat het een heel oud hotel is, waarover Dickens in een zijner boeken schrijft, en dat in een der oudste

stadswijken is gelegen. Wij zien dat naast de zin „ooievaars” de zin uit is want er staat een punt. Het woord eis kunnen wij gerust aanvullen met een r en het afbrekensteeken na het woord nacht durf ik wel aanvullen tot nachttrein. Vindt je dat ik te ver ga, zeg het dan gerust.

— Neen, die verklaring is zeer aannemelijk. Maar ook dan begrijp ik nog niet veel van den inhoud, antwoordde Brand.

— Maar mijn waarde Brand — het kan toch bijna niet anders, of wij hebben hier met een dringende waarschuwing te doen aan den ontvanger van den brief waarvan hier een deel voor je ligt. Bedenk eens dat het woord Amerika er in genoemd wordt, wijkplaats voor alle misdadigers en achtervolgden. Voorts vinden we er het woord wraak in en dan is er sprake van iemand die een ander naar het „leven staat” — want zoo mogen wij de twee woorden op den tweeden regel gerust completeeren. De brief is verder in groote haast geschreven en in een staat van opwinding, die tengevolge hadden, dat de hand van de schrijfster beefde, en dat dus ook de letters die zij schreef, als het ware sidderden. Tenslotte vestig ik er nog je aandacht op dat de man nog dezen brief heeft willen vernietigen. Toch is hij door zijn noodlot achterhaald en dat was zijn bittersten vijand. Wat was zijn misdaad? Men kan er slechts naar raden want zij moet ernstig zijn geweest in de oogen van zijn vijanden — zoo ernstig, dat hij er den dood mee verdiende. En als je het goedvindt zullen wij nu onmiddellijk naar de Drie Ooievaars toegaan en pogen in aanraking te komen met de vrouw die dezen brief schreef en die vruchteloos zal wachten op den man dien zij heeft willen waarschuwen.

— Bedenk Brand dat ook zij in groot gevaar verkeert.

— Waarom?

— Wel — omdat zij het slachtoffer heeft durven waarschuwen.

— Wat is je meening over die gestolen portefeuille?

— Mijn meening? Wel, het is het werk van een sluwe en goed getrainde bende! En het zou mij niets verwonderen als het bleek dat de doode man er lid van is geweest. Het wordt nu ook duidelijker, hoe de moordenaar heeft kunnen ontsnappen! Waarschijnlijk had de man ergens een uniform verstoppt of in een kofertje bij zich, en hij heeft die rustig op een der retirades aangetrokken, even voor de trein het station binnenreed. Hij heeft zich bij de dragers gevoegd — en toen zal het hem niet zoo moei-

lijk zijn geweest de portefeuille te rooven. Het is echter ook mogelijk, dat dit werkje door een medeplichtige verricht is, die hier rustig op de aankomst van den trein heeft gewacht. In ieder geval — ik wil en ik zal die portefeuille in mijn bezit hebben. En nu zullen we aan het werk gaan, het zal mij goed doen, dunkt mij!

— Goed doen, vroeg Brand met een twijfelachtigen klank in zijn stem. Of wij de laatste weken hebben stilgezeten. Alsof wij niet herhaaldelijk de kans hadden geloopt, dat de politie zich meer met ons bemoeide dan goed voor ons was.

— Dat gevaar heb ik het grootste deel van mijn leven geloopt, Brand, zeide Raffles schouderophalend. En nooit heeft dit vooruitzicht mij kunnen weerhouden te doen wat ik nuttig en noodig oordeelde. Meer dan ooit, acht ik mijn taak waardevol in deze krankzinnige, verdwaasde wereld, die nog altijd blind schijnt te zijn voor de gevolgen die haar eigen daden moeten opleveren, vroeg of laat, maar waarschijnlijk zeer vroeg! De les schijnt nog altijd niet hard en niet duidelijk genoeg te zijn geweest. Nog altijd zoeken millioenen dwazen het geluk daar, waar het zich niet bevindt op deze wereld, en meer dan ooit beschouw ik mijn rol hier op aarde als die van een rechtvaardig, maar streng rechter! Ben je gereed — en niet vermoeid na den rit?

— Volstrekt niet! Toevallig ben ik gisterenavond vroeg ter ruste gegaan, en ik ben klaar wakker naar ik hoop.

— Dan zullen wij nu eerst naar het kleine huis aan de stadsgrens gaan, dat je een half jaar geleden voor mij gekocht hebt, en waar wij ons behoorlijk zullen vermommen, want het zou zeer gevaarlijk voor mij kunnen zijn, deze zaak verder te willen onderzoeken als Lord William Aberdeen.

— Maar ben je dan niet bij den Commissaris van Politie ontboden?

— Dat is al een half uur geleden geschied! Ik ben bij mijn verklaring gebleven, en hij heeft er genoeg mee moeten nemen. Overigens er bleef hem niets anders over. Men zoekt nu natuurlijk ijverig naar reizigers, die in aanmerking komen, dat ronde luikje te hebben gebruikt om den nog altijd onbekenden man te vermoorden, ofschoon tot op dit oogenblik zelfs de geneesheer nog niet begrijpt, hoe de man zoo plotseling gestorven is, en met welk middel hij is gedood. Ik daarentegen hoop het zeer spoedig te weten en wel hierdoor:

Raffles haalde zijn zakdoek te voorschijn,

waarvan een der punten donkerrood gekleurd was.

— Wat is dat ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zijn bloed ! Ik wischte met de punt van dezen zakdoek een enkel druppeltje bloed weg op zijn hals, — op de plek waar een zeer scherp fijn projectiel is binnen gedrongen, niet grooter dan een punt van een naald, maar gedrenkt in een doodelijk gift, dat binnen weinige seconden den bloedsomloop stremt en het hart doet stilstaan. Er bestaan nog van die vergiften Brand, al zijn er niet veel personen die ze kennen, wat waarschijnlijk heel gelukkig is.

Hij had zijn zakdoek weer weggeborgen en de beide mannen stonden op.

Zij verlieten het hotel, namen een taxi, gaven den chauffeur den naam van een groot plein op, stapten daar uit, en legden het overige van den weg te voet af.

Het huis in kwestie was zeer klein, en al bijzonder gunstig gelegen voor het speciale doel, waarvoor Raffles het voor een geringe prijs had aangekocht.

Het was niet anders dan een oude boerenhoeve, die waarschijnlijk al eerder gesloopt zou zijn en opgeslokt door de stadsuitbreiding, wanneer de tijd niet zoo bitter slecht zou zijn geweest, zoodat de bouwondernemers ervoor terugschrikten, hun werkzaamheden voort te zetten.

Het huis was omgeven door in aanbouw zijnde bouwblokken, waarvan er echter geen enkel voltooid was. Wat verder stonden nog meer oude, reeds lang verlaten en onteigenden hoeven, sommigen half in puin gestort.

Men kon de hoeven aan drie kanten betreden — en ook dit was een groot gemak, ook al was er heinde en ver geen levend wezen te zien, behalve misschien in de verte nu en dan een waker, die het toezicht moest houden op den in den steek gelaten, nog niet voor de helft afgewerkte huizen.

Het was in den stevig afgesloten kelder van deze hoeve, dat Raffles een aantal vermoeringen geborgen had, zooals hij dat placht te doen in minstens twaalf andere groote steden van Engeland en Schotland.

De beide mannen besteedden er een half uur aan, zich zoodanig te vermommen, dat geen hunner herkend zou kunnen worden.

Zij sloten vervolgens den kelder en het huis weder goed af, en begaven zich stadwaarts, eenvoudig gekleed, en gelijkend op handelsreizigers.

Zij namen opnieuw een taxi, maar voorzichtigheidshalve bevalen zij den chauffeur te

stoppen, toen zij nog een straat ver van het oude hotel verwijderd waren.

De drie Ooievaars maakte inderdaad een wat zonderlingen indruk met zijn oude puntgevels, zijn luifels en zijn fraai ovaal uithangbord temidden van de moderne, verbouwde huizen, die het omgaven.

De beide mannen begaven zich — het liep toen tegen tien uur — naar de eetzaal een prachtig vertrek voor oudheidminners met haar zware, eikenhouten zolderbalken, haar in lood gevatte ramen en haar buffet uit den tijd van Karel I versierd met tinnen kroezen en zilveren drinkkannen, en bestelden iets. Zij konden er nog nauwelijks eenige minuten gezeten hebben, of de deur ging open, en een vrouw trad binnen, die dadelijk moest opvallen door haar donkere schoonheid, ofschoon zij zeker niet heel jong meer was, hetgeen men zou moeten afleiden uit de diepe groeven naast neus- en mondhoeken.

De oogen waren zeer groot, groenachtig grijs, en hadden op dit oogenblik een starre eenigszins verwezen uitdrukking.

Het gelaat was strak en bleek, en Raffles merkte dadelijk op dat zij de vuisten gebald had en een kort oogenblik doodstil bleef staan, nadat zij de deur achter zich gesloten had. Daarop wreef zij over het lage, doch goed gevormde voorhoofd, wierp een verwilderden blik om zich heen, en tastte eensklaps wankelend naar een stoel.

Toen pas kreeg zij de twee mannen in het oog, die in een donker hoekje van de zaal gezeten waren. Zij herstelde zich aanstonds, ofschoon het haar blijkbaar groote inspanning kostte en liep met vaste schreden op een kleine tafel bij het raam toe, bedekt met schrijfbehoeften.

Zij zette zich daar neder en begon onmiddellijk met koortsachtige haast te schrijven.

Na een oogenblik stond Raffles op, slenterde naar het andere raam keek naar buiten, neuriede wat, gebruikte zijn tandenstoker, en bestudeerde zoogenaamd een paar ouderwetse zeestukken aan den wand.

Toen liep hij achter den stoel van de schrijvende vrouw wierp snel een blik over haar schouder, en drentelde onverschillig verder, juist toen zij ongeduldig en snel het hoofd naar hem omwendde.

Hij gaf Brand een wenk, en het volgende oogenblik stonden de beide mannen naast elkander in de breede marmeren gang.

— Zij is het ! fluisterde Raffles. Het is haar handschrift. Het is de Mary van het briefje ter

waarschuwing en van de twee brieven in de verdwenen portefeuille. Waarschijnlijk heeft zij zooeven pas vernomen, dat haar waarschuwing te laat kwam — in den wind is geslagen — en dat haar minnaar dood is.

Brand herinnerde zich het vertrokken witte gezicht van de vrouw, haar houding den blik van haar starre oogen, en hij was er zeker van, dat Raffles gelijk moest hebben.

— Wat schreef zij ? vroeg hij zacht.

— Dat kon ik onmogelijk zien. Zij was wantrouwend en ik durfde niet blijven staan. Ik denk echter dat zij in haar brief mededeeling deed van het gebeurde. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat die vrouw heel goed weet, dat haar vriend natuurlijk geen natuurlijke dood gestorven is en van die wetenschap zal zij natuurlijk kennis hebben gegeven aan de politie. Brand, wij hebben nog wel eenige oogenblikken den tijd — kom vlug mee, maar jij houdt het hotel in het oog, want van nu af mag zij geen stap doen, zonder dat wij haar gadeslaan.

— Hoe zoo ? vroeg Brand tamelijk ongerust over de uitdrukking, die hij op het gelaat van Raffles las.

— In de eerste plaats omdat ook deze vrouw gevaar loopt en in de tweede, omdat ik van haar verwacht, dat zij ons weer op het spoor van de dikke portefeuille zal brengen.

— Nog altijd die portefeuille ! kreunde Brand.

— Ongetwijfeld ! Het geld is schaars mijn waarde, de ellende is groot en ik moet iedere gelegenheid aangrijpen mij van eenige constanten te verzekeren.

— Maar die vrouw is stellig eveneens een misdadigster, tenminste als jouw vermoedens juist zijn. Wat hebben wij ons dan met haar te bemoeien ? Laat zij haar noodlot tegemoet gaan.

— Dat klinkt niet zeer ridderlijk, Brand en ik weet dat je over vijf minuten spijt zult hebben van dezen wensch ! Een vrouw, als zij komt te staan tegenover een overmacht, behoort altijd beschermd te worden.

— Goed dan ! zeide Brand berustend. Wij zullen dus maar weer eens ons eigen leven wagen om dit onschuldige lam te beschutten ! Ik zal op post gaan staan. Wat denk jij in dien tijd te doen ?

— Als het even gaat wil ik haar kamer hier in dit hotel doorzoeken. Voor mij staat het vast dat die twee behoorden tot een bende. Het is maar de vraag, welke die bende is. Londen telt er op zijn minst een twintigtal

Brand gaf geen antwoord meer.

Hij kende die benden maar al te goed — met minstens zes er van was Raffles reeds in aanraking geweest, en die kennismaking had menigmaal met den dood kunnen eindigen. Intusschen — een enkele blik op het gezicht van zijn wonderlijken vriend was voldoende geweest om hem te overtuigen dat iedere poging tot verzet hier moest falen. Dat gelaat stond strak, vastberaden, bijna woest. Er was hier een laffe sluipmoord gepleegd en al was het slachtoffer hoogst waarschijnlijk een schelm — het bleef een sluipmoord, en Raffles zou dit straffen, tot iederen prijs.

Terwijl Brand zich naar buiten begaf, en op een veiligen afstand het hotel in het oog hield bleef Raffles in de vestibule, en daar deed hij goed aan, want enkele tellen later kwam de vrouw uit de conversatiezaal en zeide driftig en gehaast tot den portier, die wel even oud scheen te zijn als het hotel dat hij moest bewaken :

— Ik vertrek met den eersten trein. Laat mijn bagage naar het station brengen. De rekening.

Zij wachtte niet eens het antwoord van den portier maar ging blootshoofds uit het hotel en stak de straat over in de richting van een brievenbus.

Onmiddellijk drentelde Raffles de conversatiezaal weer binnen en ging naar het tafeltje waaraan de vrouw had zitten schrijven.

Hij boog zich over het vloeiblad heen, en even plooiden zich zijn lippen tot een glimlach. Het blad was pas zeer kort geleden vernieuwd en vrij duidelijk teekende zich een spiegel-schrift, hier en daar een deel van een geschreven brief af. Raffles haalde zijn zakspiegeltje tevoorschijn, en ontcijferde al heel gemakkelijk een bestelling van „twaalf wit geëmailleerde badkuipen gelijk door U geleverd” een afspraakje van een jongmensch dat blijkbaar nog moeite had met de spelling, en dat zich tot „mijn aangebeden liefeling” richtte en tenslotte bleef zijn oog gevestigd op een briefje, voor de helft overdekt met versche inkt blijkbaar afkomstig van hetgeen de vrouw zooeven had geschreven. Ofschoon sommige gedeelten moeilijk te ontwarren waren, was Raffles ervaren in dat werk. Hij haalde een stukje papier tevoorschijn, en schreef vlug over, wat hij daar gelezen had. Nauwelijks was hij hiermede gereed of hij zag de vrouw terugkeeren, het hotel weer binnengaan en met de lift, onvoorwaardelijke concessie aan den nieuwen tijd, dadelijk naar boven gaan.

Op zijn beurt ging hij de vestibule binnen,

drukte den portier een geldstukje in de hand en vroeg op zijn beminnelijksten toon :

— Zou je mij den naam van die dame willen noemen ?

De portier poogde eerst een streng gezicht te zetten, knipoogde toen, en zij fluisterend :

— Drommels mooie meid, nietwaar Mijnheer ? Jammer dat ze al weer weg gaat. Mary Mortimer is haar naam.

Raffles knikte den man toe, en vroeg toen :

— En waarheen is de reis ?

— Wel, ze zal wel weer teruggaan naar de plek vanwaar zij gekomen is — Londen ! Ze is drie dagen hier geweest en ze scheen iemand te verwachten, die niet is komen opdagen ! U is toch bijgeval dien mijnheer niet ?

— Neen, vriend — ik ben die Mijnheer niet ! antwoordde Raffles met een vreemde glimlach.

Met deze woorden ging hij het hotel uit, liep vlug op Brand toe en fluisterde :

— Niets houdt ons meer hier, geloof ik. De vrouw keert naar Londen terug. Heb je soms iets bijzonders opgemerkt ?

— Ik weet niet of het iets bijzonders is — maar die kerel daar in zijn elegante costuum, dat wat al te elegant is, staat hier minstens even lang als ik, en schijnt het hotel in het oog te houden.

Zich schijnbaar bezighoudend met een etalage, keek Raffles in de aangeduide richting en hij zag een inderdaad wat al te keurig gekleed heer, wiens gelaat hij vaag meende te herkennen, en plotseling viel het hem in, dat hij die man den dag tevoren geuniformd op het perron had gezien bij de draagbaar.

Hij stond nog in beraad of hij maar liever den man niet dadelijk zou laten arresteren,

toen deze een eind maakte aan die onzekerheid, door plotseling te verdwijnen.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, haalde er het beschreven velletje papier uit, en stak het Brand toe met de woorden :

— Lees dit ! Ik vond het op den vloielegger op de schrijftafel van het hotel. Je zult er uit opmaken, dat wij met hoogst gevaarlijke tegenstanders te doen krijgen — met de bende van de Gouden Ster !

Brand voelde zich een weinig verbleeken, want de bende die Raffles daar genoemd had behoorde tot de gevaarlijkste, onverschrokkenste en slimste van geheel Londen. De leiders ervan deinsden voor geen enkele misdaad terug, hoe laaghartig ook en de bende was des te gevaarlijker omdat schrandere, welonderwezen, soms zelfs geniale mannen er lid van waren.

Toen vestigde hij zijn blik op het stukje papier en las het volgende :

„Mijn aangebeden John !

Je dolzinnige daad heeft tengevolge gehad, die ik er van verwachtte. Alles is ontdekt en de *Heilige zeven van de Gouden Ster* zijn wraakzuchtig. Ik vrees het ergste. Je leven staat op het spel. Vlucht zoo spoedig mogelijk naar het vasteland, of tracht nog liever Amerika te bereiken.

Ik weet dat ik hierdoor zelf mijn leven in gevaar breng, maar ik wacht je a.s. Vrijdag te Birmingham in het hotel de Drie Ooievaars.

Neem je in acht, John en nogmaals reis met den nachttrein.

Je liefhebbende
Mary.

De naam BATCO op een coupon waarborgt niet alleen de waarde van de coupon, doch garandeert ook de hoogste kwaliteit van de cadeaux.

HOOFDSTUK IV.

DE MAN ONDER DE BANK.

Raffles liet aan Brand de zorg over, den nieuwen snellen reiswagen weer naar Londen terug te brengen, nadat Brand zijn vermoeding weer zou hebben afgelegd, in den kelder van het eenzame huis. Hij zelf echter liet door een kruier zijn valies van het hotel halen, teneinde de vrouw niet uit het oog te behoeven te verliezen en begaf zich naar het station.

Het was er vrij druk van reizigers die in de richting van Londen reisden. Hij liep slechts een paar stappen achter Mary Mortimer, toen deze het station binnenging, naar het bagagekantoor ging, om een vrij grooten koffer te laten inschrijven, en toen met het biljet voor de eerste klasse, die Raffles haar had zien koopen naar het station ging.

Raffles had bij herhaling omgezien naar den eleganten heer, maar die had zich nog niet weder vertoond. Hij was nu tot de slotsom gekomen, dat de vrouw nog iets tot de politie had gezegd omtrent haar vermoedens van den dood van haren vriend John, want anders was het onverklaarbaar, dat men haar rustig had laten terugkeeren.

Onmogelijk was dit niet, want het kwam slechts uiterst zelden voor, dat leden van de Gouden Ster de politie in hun onderlinge zaken mengden. Gewoonlijk knapten zij hun twisten en wraaknemingen zelve op, juist als de gangsters van New-York en Chicago.

Raffles had zijn retourbiljet nog, dat hij had laten afstempelen, den dag tevoren, of om juist te zijn in den vroegen morgen van denzelfden dag en kon dus dadelijk in den trein stappen, die zooeven was komen binnenrollen.

Zooals gewoonlijk was de eerste klasse al zeer slecht bezet en hij vermoedde dat de vrouw dit met opzet had verkozen, alleen om ongestoord te zijn.

Het was ditmaal een trein met een zijgang, waarop de coupé's uitkwamen.

Raffles nam waar hoe de vrouw in een van die keurige kamertjes binnenstapte, haar valies in het net tilde, de schuifdeur sloot, en zich in een hoek wierp als iemand die doodelijk vermoed is.

Een oogenblik later sprong zij weer op, deed

de deur met een ruk weer open en doorliep de geheele wagon van voor tot achter, in alle coupé's een blik werpend. Raffles had er voor zorg gedragen, dat hij bijtijds zijn eigen coupé was binnengegaan, en Mary Mortimer zag daar dus slechts een tamelijk eenvoudig gekleed heer op leeftijd, met een nogal onnoozel gezicht, een gouden lofgnet en een kaal hoofd, die aandachtig een reisgids bestudeerde.

In den geheelen wagon zaten verder niet meer dan vijf reizigers, waaronder twee bejaarde dames.

— Ze is bang! mompelde Raffles voor zich heen. Reeds nu vreest ze voor de wraak van haar bendegenooten, nu zij het heeft durven wagen den ter dood veroordeelde te waarschuwen. Hoe de schurken dat te weten zijn gekomen, is thans volmaakt duidelijk — het vloei-blad kan het even goed aan een ander hebben verraden als aan mij, en iedere ingewijde weet, dat De Gouden Ster agenten heeft in alle groote steden, in alle hotels van eenige beteekenis!

Kamermeisjes en koks, stationskruiers en taxichauffeurs — en helaas ook enkele politie-agenten helpen de schurkachtige leiders bij hun diefstallen en bij hun strafoefeningen.

De vrouw kwam weer terug van haar onderzoekstocht, en toen Raffles even op de gang trad, zag Raffles haar weer in haar coupé gaan en de deur sluiten.

Twee minuten later vertrok de trein, het was wel geen express maar toch een sneltrein die bij het vallen van de duisternis in Londen zou zijn, en die onderweg slechts een paar stations aandeed.

Het zou minstens een uur duren voor hij weer stopte.

Raffles zat in gedachten verzonken in zijn hoek. De commissaris te Birmingham zou misschien vreemd opzien, nu Lord William Aberdeen zoo plotseling Birmingham had verlaten, terwijl zijn getuigenis toch van groot gewicht kon zijn bij het proces dat zou volgen, zoodra men de dader of de daders gegrepen had, maar daarvan trok Raffles zich niet veel aan.

Hij kon een briefje schrijven, waarin hij zou mededeelen dat dringende zaken hem hadden weggeroepen, maar dat hij later weder ter beschikking van Zijn Edelgestrengte zou zijn.

Tien minuten na het vertrek van den trein verscheen de conducteur, en knipte de kaartjes.

Raffles wachtte tot de man de volgende wagon was binnengestapt, schoof toen de deur open, stapte op de gang, en drentelde langzaam langs verlaten coupé's tot aan die waar Mary Mortimer gezeten was.

Daargekomen stond hij een oogenblikje stil, en scheen in zijn zakken naar een sigarenkoker te zoeken.

Hij deed het alleen om zich te overtuigen dat de gang volmaakt verlaten was, en toen schoof hij haastig de deur open, deed ze achter zich dicht, en ging rustig tegen over de vrouw zitten, die verbleekte, en een bijna werktuigelijke beweging maakte naar de noodrem, ofschoon zij daar vrij ver van verwijderd zat.

Raffles glimlachte, ofschoon die lach zijn gelaat niet verhelderde, en zeide op ernstige toon :

— Ik zie, dat je zeer bevreesd bent, Mary Mortimer. Maar stel je gerust — ofschoon ik anders stellig je vijand zou zijn, zoo kun je mij thans beschouwen, zoo niet als een vriend, dan toch als een médestander. Je verkeert in een zeer groot gevaar nietwaar ?

De vrouw staarde Raffles met haar groote, grijsgroene oogen zwijgend aan, bevochtigde haar lippen met haar tong, en poogde, maar vruchteloos, een paar woorden uit te brengen. Zij bracht met een krampachtig gebaar haar zakdoek naar haar mond, en eindelijk kon zij er met moeite uitbrengen :

— Wie ben je ? Kom je — om me te doden ?

— Ware dat zoo, dan zou ik anders gesproken hebben, Mary Mortimer, antwoordde Raffles hoofdschuddend, of wat nog waarschijnlijker is, ik zou geen tijd met praatjes hebben verloren maar hebben gehandeld. Ik zeg dat ik je wil bijstaan en je wil helpen — en ik doe dat volstrekt niet uit edelmoedigheid des harten, maar omdat ik op een wederdienst reken. Ik moet de portefeuille — van John hebben !

— Ben je — ben je een lid ? vroeg de vrouw heesch.

— Neen !

— Hoe weet je dan wat er gebeurd is ?

Raffles wachtte er zich wel voor, te zeggen dat hij bij den moord aanwezig was geweest en hij antwoordde schouderophalend :

— Alsof het niet in alle ochtendbladen van Birmingham had gestaan. Maar — ik weet meer. Ik was in je hotel.

— Ja, nu herinner ik mij je gezicht ! Je bespionneerde me !

— Dat is een leelijk woord ! Laat ons zeggen dat ik je gadesloeg. Overigens — er waren er meer die dat deden. Er was b.v. een allerkeurigst gekleed heer, tamelijk donker, met een oljfkleurig gezicht, die heel veel belang in je hotel scheen te stellen. Wat is er ? Grijpt je dat zoo aan ?

De vrouw was inderdaad aschgrijs geworden en die tint spreidde zich tot in haar hals uit, terwijl ze achteroverleunde, en de oogen bijna geheel sloot.

Haar stem klonk rauw en schor, toen zij er eindelijk uitbracht :

— Hij — hijzelf !

— Een invloedrijk lid zeker — misschien wel — een luitenant, of zelfs een kapitein ? Nog hooger ? Deed een commandant je de eer aan, je in persoon —

— Stil ! Om 's hemels wil stil ! riep de vrouw overeindkomend, en rondziende met wijdgeopende, verwilderde oogen, alsof haar gevaar dreigde, dat de voorbijvliegende telegraafpalen, haar zouden kunnen hooren. Spreek niet gekscherend over die dingen — zelfs een treincoupé heeft ooren !

— De coupé's aan weerszijden zijn leeg en die daarnaast eveneens, zeide Raffles rustig.

— Maar wie ben je — die me dat alles zegt ? Wat wil je van mij ? Waarom kom je hier ?

— Wat ik wil, zeide ik je reeds. Ik wil je trachten te beschermen tegen — den Raad van Zeven ! Je bent zoo goed als gevonnisd, Mary Mortimer, omdat je den man gewaarschuwd heb, die ter dood was veroordeeld. Je hebt hem een waarschuwing doen toekomen, dat is ontdekt, en men heeft John in den trein vermoord. En na hem zullen zij de vrouw willen doden, die inbreuk heeft durven maken op de ijzeren wetten van De Gouden Ster !

Raffles hield op, een oogenblik vreesde hij dat de vrouw in zwijm zou vallen.

Zij leunde weer achterover, bleek als een doode, en haar half door de oogleden bedekte oogen hadden een doffe glans en nauwelijks hoorbaar zeide zij :

— Ik weet niet hoe je dit alles ontdekt heb, maar waarom zou ik het ontkennen. Als er geen wonder gebeurt, dan ben ik verloren. Misschien, als ik Londen heelhuids kan bereiken, dan wil ik nog gelooven dat er een kleine kans voor mij is.

— Wat zou je onderweg kunnen gebeuren? vroeg Raffles. Het is klaarlicht dag.

— Wat is met Achilles Marinpoules gebeurd? vroeg de vrouw plotseling op woesten toon. Is hij soms niet laaghartig vermoord in een trein terwijl hij op weg was naar de vrijheid — naar het geluk?

— Dat was dus zijn naam? vroeg Raffles snel. Waarom noemde gij hem dan John?

— Achilles is geen naam! antwoordde de vrouw stroef. Hij is een Griek — en ik heb hem een Engelschen naam willen geven. Overigens — ik heb mij versproken, ik had hem niet mogen noemen.

— Dwaasheid! Binnen enkele dagen zou de politie toch zijn indentiteit hebben ontdekt. Wat had Marinpoulos gedaan of mag je ook dat niet zeggen?

— Hij had met vier andere leden een slag geslagen. De opbrengst had als steeds aan de Zeven ter hand gesteld moeten worden. Hij had zich moeten vergenoegen met schamele procenten. De grootheid van de som verleidde hem. Hij verloor het hoofd, behield alles en sloeg nog een van zijn vier medewerkers dood. Dat teekende zijn vonnis. Zij hadden de Ster en het Koord willen thuissturen....

Raffles wist maar al te goed wat deze uitdrukking beteekende. Wie alleen de Ster kreeg ontving een der ergste waarschuwingen, wie daarenboven het koord van groene zijde kreeg thuisgestuurd, die was ter dood veroordeeld.

Ik hoorde het door een groot toeval, en ik heb hem gewaarschuwd, want ik had hem lief. Ik was toen in Parijs, maar ook daar was zijn vonnis onmiddellijk bekend, want de besluiten van de Gouden Ster vliegen sneller dan het weerlicht over de geheele aarde. Onmiddellijk daarna ben ik het Kanaal overgestoken, om hem op te wachten. Helaas — zij waren mij vóór geweest.

— Schreef je hem uit Parijs?

— Neen, dat durfde ik niet. Ik wist dat ze mij wantrouwden. Pas in het hotel waarschuwde ik hem — en de duivel moet hen geholpen hebben anders weet ik niet hoe ze er achter kwamen. Want ik richtte den brief naar een adres dat hij en ik alleen kende.

— Het was niet de Duivel het was het vloeiblad, zeide Raffles zacht. Met behulp van een spiegel heb ik alles kunnen lezen. En luister nu Mary Mortimer. Ik ben Raffles. Waarom schrik je nu? Ben ik niet half en half je gelijke? Ik ben Raffles en ik wil je bijstaan. Maar ik moet je inlichtingen hebben. Je moet mij zeggen, wie de portefeuille kan hebben gestolen.

Was het de „Elegante?“ Ik vermoed het bijna, want hij had zich vermomd bij de brancard-dragers gevoegd. Was het een ander? Laten wij een bondgenootschap sluiten! Bedenk dat je je buiten de wet hebt gesteld — de wet van de Gouden Ster. Bedenk dat alle leden vanaf dit oogenblik je doodsvijanden zijn. Bedenk dat je volstrekt niets meer te winnen hebt, maar daarentegen alles te verliezen. Zonder jouw hulp zou ik de bende wel kunnen bestrijden. Maar met jouw bijstand kan ik ook wraak voor je nemen, en de moordenaars vatten.

De oogen van de vrouw waren begonnen te schitteren en zij schreeuwde het bijna uit:

— Ik neem het aan! Ik ben van nu af je helpster! Vervloekt zullen zij zijn, die mij het liefste ontnamen wat ik bezat. Dood aan de laffe moordenaars, die Marinpoulos van uit een hinderlaag hebben afgemaakt! Hier — hier is mijn hand!

De hand die Raffles aanvatte was gloeiend heet als van een koortslidster.

Zoo driftig had zij zijn vingers gevat, dat de sigaar, die Raffles nog altijd in de hand hield, op den grond viel.

Hij bukte zich rustig om ze op te rapen, maar ze was onder een der banken gerold, en even tastten zijn vingers daar rond, voor hij de vluchteling gegrepen had.

Een zeer kort oogenblik raakten die vingers iets hards, kouds aan....

Rustig sprekend richtte hij zich op, met de sigaar tusschen zijn vingers, maar hij kon toch niet beletten, dat zijn plotselinge ontdekking voor korten tijd de kleur van zijn gelaat verdreef en in zijn oogen een zonderling licht bracht.

De vrouw, die al zijn bewegingen gevolgd had, moest ongetwijfeld iets gelezen hebben op zijn gelaat, want reeds opende zij den mond om te schreeuwen, toen Raffles bliksemsnel zijn hand op haar lippen drukte en met volmaakte kalmte zei:

— Zoodra ik in Londen terug ben, zal ik je komen bezoeken en zullen wij over onze plannen spreken. Ik zal niet rusten voor de bedrivers van die lafhartige moord gestraft zijn. Bevatte die portefeuille het gestolen geld?

— Ja — bijna twaalfduizend pond sterling.

— Waar werd dat enorme bedrag gekregen?

— In Brussel — een bankoverval — het heeft alles in de krant gestaan.

— Ah zoo — de bankoverval in de Avenue Louise! Ik heb het verslag destijds niet zonder een zekere bewondering gelezen. De daders

zijn zelfs niet herkend, zoo vlug ging alles in zijn werk.

Terwijl Raffles sprak had hij zijn opschrijfboekje tevoorschijn gehaald, er een blaadje uitgescheurd en opgeschreven :

— Laat door niets merken, dat wij iets ontdekt hebben. Er ligt een man onder je bank. Hij heeft een browning, een revolver of een zwaar windpistool in de hand. Ga rechtuit op de bank liggen, ongedwongen, anders zou hij misschien nog op je beenen mikken.

Mary Mortimer had zich geheel hersteld en haar stem klonk natuurlijk, toen zij zeide :

— Ik zal alles doen wat je mij zegt — en in Londen kun je op mij rekenen. De honden zullen zien waartoe ik in staat ben. Niets kan mij nu meer schelen — en wat ik weet — dat zal ik je zeggen. Maar veel is het niet, reken daar maar vast op. Er zijn wel vijf rangen en een luitenant weet nooit wat zijn kapitein gaat doen — meestal weet hij nieteens wie die kapitein is.

Terwijl de vrouw sprak had zij heel rustig haar beenen opgetrokken, en zich uitgestrekt op de bank en Raffles had intusschen uit zijn binnenzak een klein étui genomen, het geopend, en er een zeer klein, nikkelen spuitje uitgenomen, zeker niet zoo groot als een vulpenspuitje. Het had een naaldscherpe punt, en toen Raffles even voorzichtig op de piston drukte, vertoonde zich onmiddellijk een fijn druppeltje aan het einde van die punt.

Doorgaande met spreken bukte hij zich, hij had nauwkeurig de plaats onthouden, waar hij het harde ding ontmoet had.

Nu viel hij plotseling op zijn knieën, greep tegelijkertijd onder de bank en vatte in de ijzeren omhelzing van zijn linkerhand de pols die nog juist even zichtbaar was in de schemering. Blicksemsnel stak hij er het injectiespuitje in, en een woedende vloek daar onder de bank was het antwoord.

Een machteloos geworden vinger trok een trekker over, een heel zacht blazend geluid klonk, maar het fijne projectiel uit het windpistool ging, zonder iemand te deren, verloren in het houtwerk van de betimmering.

Raffles bleef de pols stevig omklemd houden, totdat hij niet de minste beweging meer gevoelde, totdat de hand die het windpistool had vastgehouden slap neerviel en het wapen prijs gaf, en toen trok hij, na een snellen blik op de deur van de coupé te hebben geworpen het lichaam te voorschijn van een man van omstreeks veertig jaar, goedgekleed, en gestoken in een regenjas.

Zijn oogen stonden open, maar zij waren star en zonder uitdrukking.

Mary Mortimer had zich, zeer bleek maar met een wraakzuchtige trek om den mond een weinig voorover gebogen, en nu vroeg zij ademloos :

— Is hij — dood ?

— Bijna ! antwoordde Raffles koeltjes. Dat wil zeggen — wanneer men dien man onaangeroerd zou laten, dan zou hij binnen een paar uren vanzelf weer tot bewustzijn komen en van dezen schijndood geen andere herinnering behouden, dan een weinig hoofdpijn. Wie hem echter op dit oogenblik zou verwonden, ja, al was het maar een enkel schrammetje toebrengen, die zou hem onherroepelijk doden, want het bloed eenmaal vloeiende, zou niet gestuit kunnen worden !

De vrouw keek hem aan met een verwonderlijken, loerenden blik, en zeide toen afgemeten :

— Je bent een heel bijzonder mensch, Raffles. Het middel dat je gebruikt, is natuurlijk geheim ?

— Dat spreekt vanzelf ! En het moet ook geheim blijven. Welke oorlogvoerende mogendheid zou de dwaasheid begaan, het nieuwe moordtuig, verdedigingsmiddel genoemd dat een van haar onderdanen uitvond, aan de openbaarheid prijs te geven ? Ken je dien man, Mary Mortimer ?

— Zou ik hem niet kennen ? Het is Dave Innings, hij was een doodsvijand van Marinopoulos en ik zou er wel op durven zweren, dat hij het schot heeft gelost, dat hem van mij wegroofde !

Raffles bukte zich, nam het windpistool op, onderzocht met groote behoedzaamheid het wapen.

De holte in de kolf bleek nog een twaalfstal uiterst fijne, scherpgepunten staaftjes te bevatten, die zeer veel geleken op gramafoonnaalden, en naar alle waarschijnlijkheid ook niets anders waren, een weinigje ingekort.

Raffles sloot het wapen weer, en liet het in zijn zak glijden.

De vrouw had even de handen voor het gezicht geslagen, sidderend nu van ontzetting, bij de gedachte aan welk lot zij had blootgestaan en toen greep zij eensklaps de hand van den man, die haar beschermd had voor dat lot en een oogenblik leek het alsof zij er hare lippen op wilde drukken. Haar stem was heesch van opwinding haar oogen brandend in haar hoofd, toen zij stamelde :

— Nooit zal ik je dit kunnen vergoeden ! Ik zou nu dood zijn, als een vod in die hoek

daar zitten, als jij niet had ingegrepen.

— Daar spreken we niet meer over zeide Raffles koeltjes en zijn hand losmakend. Ik kon en ik mocht niet anders handelen. Maar je dank wijs ik niet af — je kunt mij die bewijzen door mij te helpen!

Plotseling wrong de vrouw de handen, en jammerde:

— Ik weet wat je mij wilt vragen — maar hoe kan ik je helpen? Ik ben vogelvrij verklaard. Ik bevind mij in den toestand van een muiter, op wiens hoofd een prijs is gesteld. Je kent hen niet, de leden van de bende. Je kent de verschrikkelijke tucht niet die onder ons heerscht.

— Juist omdat je gelijk hebt, Mary Mortimer, antwoordde Raffles onverbiddelijk, moet je mij helpen! Je leven is geen penny meer waard, en misschien ben ik nog de eenige die het je kan doen behouden. Maar dan moet je ook onvoorwaardelijk vertrouwen in mij stellen, en in mij gelooven.

— Maar dat doe ik — dat doe ik immers, riep de vrouw op een toon van wanhoop.

Ik moet wel — ik heb geen houvast meer — geen steun — geen enkele vriend. Ieder lid van de bende, die mij thans zou durven helpen, die mij bij zich zou durven opnemen, die mij een schuilplaats zou verschaffen, ja, die mij een slok water zou geven als ik zou verdorsten, een stuk brood als ik van honger omkwam, die zou zijn leven verbeuren. Ik ben verloren — ik ben verloren!

— Neen, riep Raffles met kracht. Je bent niet verloren, als je mij wilt helpen!

— Maar ik zal geen voet in Londen kunnen zetten, of ik zal worden nagegaan! In de eerste de beste stille straat, op een donkere nacht, zal ik worden neergeschoten. Geen lid zal omgang met mij durven hebben, ik zal beschouwd worden als een schurftige hond.

Dan zal ik zorgen dat je Londen en desnoods Engeland kunt verlaten! Ik heb meer zulke zaken verricht, Mary Mortimer.

— Maar ik durf niet eens naar mijn eigen huis terug te keeren. Ik weet zeker dat het nu al bewaakt wordt, voor het geval dit beest hier niet geslaagd zou zijn in zijn opdracht.

— Dan keer je niet naar je huis terug — maar je neemt je intrek in een van mijn huizen, die ik bezit onder allerlei gefingeerde namen, en die deels verhuurd zijn, deels bijna leeg staan,

of ook wel als werkplaats zijn gericht, met een paar vertrekken op een zolderverdieping, die in ieder geval geschikt zijn om je een paar dagen te herbergen.

De vrouw scheen in beraad te zijn.

Met strakke oogen keek zij toe, hoe Raffles het snel verstijvende lichaam weer onder de bank schoof, met een voorzichtigheid, die haar voor een kort oogenblik minachtend en wraakzuchtig deed glimlachen.

Van tevoren echter had Raffles de zakken van den man doorzocht, maar de dikke portefeuille van den doode was er niet in. Wel eenige brieven, die Raffles zonder ze in te zien bij zich stak.

Plotseling zeide de vrouw zacht:

— Vreemd — Innes lijkt een beetje op je.

— Nietwaar? Dat is mij dadelijk opgevallen, zeide Raffles met een glimlach. Misschien kan het ons te pas komen. En laten wij nu eens rustig spreken over wat ons te doen staat. Deel mij mede uit je verleden, dat je gelooft dat ik mag weten en verhaal mij het geheele geval van die diefstal in Parijs — korter en beter dan ik het in de bladen vond.

De vrouw begon te spreken, met een zachte eentonige stem.

Zoo verstreken een paar uren. Nu en dan zweeg de vrouw een langen tijd en zat Raffles in diepe gedachten verzonken, en vroeg zich af, welke geheimzinnige macht het noodzakelijk kon oordeelen dat er vrouwen als deze waren op de aarde, mooi, beschikkend over eenige waardevolle talenten, en die zich toch tot de misdaad in haar somberste, weezinwekkendste gedaante voelde aangetrokken.

En eindelijk bereikte, toen het reeds duister begon te worden, de trein het Charing Cross station.

Raffles hielp de vrouw met haar geringe bagage. Beiden gingen zij op het tourniquet toe. Eensklaps voelde Raffles zich door een trillende hand bij den arm grijpen en de vingers als van een klauw in zijn vleesch drukken. Hij keek naar Mary, die kwijtwit was geworden.

— Wat is er? vroeg hij zacht. Daar! Daar! Ik zei je wel, dat ik verloren was. Daar dicht bij den uitgang — die twee mannen in hun grijze jassen — zij zijn gekomen om mij te vermoorden!

HOOFDSTUK V.

HET HUIS AAN DE THEEMS.

Raffles en de vrouw bevonden zich temidden van een vrij groot aantal reizigers en hij was er zeker van, dat die twee rustig rookende heeren in hun grijze kleeren hen nog niet hadden gezien.

Hij trok de bevende vrouw uit het troepje aankomenden, die naar het tourniquet drongen en beval haar op zachten toon even te wachten, terwijl hij een van zijn telefooncellen binnenging, die langs het perron geschaard waren.

Toen hij weer naar buiten kwam vond hij de vrouw haast bewusteloos van angst.

— Alle reizigers zijn al door den uitgang heengegaan, steunde zij, misschien hadden wij straks nog een kans gehad om ongemerkt te ontsnappen! Nu is het te laat!

— Wacht maar rustig af, zeide Raffles bedaard. Natuurlijk zullen zij je nu beter kunnen zien, dan straks, maar zij zullen wel niet zoo krankzinnig zijn, terwijl ik bij je ben, iets te durven ondernemen.

— Maar zij zullen ons volgen en zien waar ik blijf.

— Maak je niet bezorgd, ook daartegen is gewaakt. Ga hier zitten, wij hebben nog wel een kwartier den tijd!

— En — hij onder de bank?

— Bekommer je niet om dien man! Deze trein wordt aanstonds naar het rangeerterrein gebracht, en pas morgenochtend schoongemaakt. Ik ken de gewoonten hier. Vóór dien tijd zal hij natuurlijk weer tot zichzelf komen, als zij hem vinden dan beteekent het nog niets, want ik heb hem alle papieren afgenomen. In ieder geval zal hij ons de eerste vier uren niet kunnen hinderen, en in vier uren ken ik heel wat doen! geloof je te weten aan wie de portefeuille met het geld ter hand is gesteld?

— Natuurlijk aan den chef!

— Hij kan hem nog nauwelijks hebben. Weet je waar hij zich ophoudt?

— Ik weet het — maar als ik het je mededeel, dan heb je mijn leven in je handen!

— Je weet dat ik je helpen wil, Mary — niet je ten onder brengen! zeide Raffles rustig. En toen zwegen zij. Zij hadden op een bank plaatsgenomen en zagen toe, hoe de trein werd weggerangeerd. Zij zagen ook hoe de twee

mannen in het grijs rustig bij den uitgang waren blijven staan, en zij wisten dat zij gezien waren.

Aan een arrestatie dacht Raffles zelfs geen seconde. Men kon moeilijk twee goedgekleede heeren laten aanhouden, alleen omdat zij bij een stationsingang stonden te wachten.

Na verloop van een kwartier ongeveer, stond Raffles op, greep het valies van de vrouw, bood haar hoffelijk den arm en zeide:

— Kom — wij zullen gaan.

Hij voelde de hand van Mary op zijn arm sidderen, terwijl hij haar naar den uitgang bracht, en aan den verbaasden controleur de twee biljetten toonde.

Zij wankelde bijna, toen hij haar, steeds even kalm, op eenige passen afstand voorbij de twee wachtende heeren bracht, die haar thans in het geheel niet schenen te zien.

Het konden twee handelsreizigers of onschuldige zakenlieden zijn.

Maar op den voet als het ware van het tweetal, daalden zij de trappen af van het station, bereikten bijna tegelijkertijd het trottoir en konden dus zien, hoe Raffles heel bedaard een taxi riep, en de vrouw hielp daarin stappen, waarop hij naast haar plaats nam, na op zeer zachten toon den chauffeur een adres te hebben opgegeven.

De vrouw wierp een blik door het achterruitje, en nauwelijks had het voertuig zich in beweging gezet of Mary sloot een oogenblikje de oogen terwijl zij steunend zeide:

— Zij volgen ons. Ik wist het immers wel. En zij zullen ons blijven volgen. Het helpt niets. Waarom zou ik strijden tegen mijn noodlot?

— Omdat de mensch altijd moet strijden! zeide Raffles ernstig — Het is zeker die blauwe wagen?

— Ja — O, ik ken hem, dat verzeker ik je! Hij is tienmaal sneller dan deze taxi.

— Misschien! zeide Raffles glimlachend. Maar — de gevaren in een stad als Londen zijn niet denkbeeldig, en kunnen zelfs den snelsten wagen treffen. Zie maar eens — ik geloof zoowaar dat het daar al nadert!

Schuw wendde de vrouw het hoofd om, en

keek door het achterrautje. Zij slaakte een kreet.

Uit een zijstraat was zooveen een zware, gesloten auto aankomen rijden, waarvan de bestuurder blijkbaar het verkeerssein niet gezien had, want de volgende seconde, had hij den blauwen wagen in de letterlijke beteekenis in de wielen gereden en met een luid gekraak botste de twee voertuigen tegen elkaar aan.

Maar de zware auto scheen zich van deze ongewenschte omhelzing al heel weinig aan te trekken, want hij maakte zich los door wat achteruit te rijden en was het volgende oogenblik weer verdwenen, terwijl de blauwe wagen niet veel beter was dan een wrak.

De twee grijsgejaste heeren stapten er uit, heel wat minder rustig dan zooveen, lieten hun wagen in den steek en snelden toen op een taxi toe, met welks chauffeur zij haastig een paar woorden wisselden.

— Ik heb het begrepen — maar het is vruchteloos geweest! zeide de vrouw, met somberen ernst. Want je helper die de aanrijding veroorzaakte is er niet meer en met een taxi kunnen zij ons evengoed volgen!

— Neen! zeide Raffles glimlachend, Wees maar gerust — die taxi zal ons geen kwaad doen.

En Raffles kreeg gelijk.

Hun eigen taxi schoot vooruit met een snelheid, die men van zulk een oud vehicel niet zou hebben verwacht, en nog geen kwartier later, had de kundige chauffeur, willens of onwillens een paar kilometers afstand gelegd tusschen zijn eigen voertuig en dat van zijn collega, die in geen velden of wegen meer te zien was.

Na ongeveer twintig minuten stond de taxi stil in een zeer eenzame straat, bezet met kleine villatjes van slechts een verdieping aan weerszijden. Een van die huisjes, die klaarblijkelijk bestemd zijn voor gepensioneerde gemeenteambtenaren, hoofdonderwijzers en doctoren die hun practijk hebben verkocht.

De straat was splinternieuw, en van de villa's waren er nog slechts enkele bewoond.

Ieder ervan had zijn afzonderlijk lapje tuin, zooals de Engelschman dat zoo gaarne heeft, met een hekje aan de voorzijde, een heg op zij en aan den achterkant.

De vrouw stapte haastig uit en wierp een snellen blik om zich heen, maar geen enkel ander voertuig was zichtbaar — met uitzondering van een groote auto die langzaam kwam aanrijden, en waarin zij het voertuig herkende, dat de aanrijding had teweeggebracht.

De chauffeur had zeker eenige instructies ge-

kregen, want hij zelf had de deur reeds geopend en de vrouw kon dus binnenwippen, zoo snel, dat het zeker door geen enkele buur gezien werd.

Overigens — de beide aangrenzende huisjes aan dezelfde zijde van den breeden weg waren nog onbewoond, en de verlichting was nog slechts zeer primitief zooals het dikwijls in nieuwe straten het geval pleegt te zijn.

Niet zoodra had Raffles de deur achter haar gesloten of hij zeide, terwijl hij licht maakte in de kleine vestibule:

— Beschouw dit huis voorloopig als het jouwe, Mary Mortimer. Je bent hier stellig veilig, zoolang je je niet buiten vertoont. Wij zijn hier in Holloway — dat is toch zeker een heel eind verwijderd van het hoofdkwartier van de Gouden Ster?

— Zij hebben in geheel Londen hun spionnen, maar ik ben nu toch al veel rustiger. Ik beloof je dat ik dit huis niet zal verlaten zonder je orders! En als je mij het leven redt, als je mij het land uit weet te smokkelen, dan ben ik je zooveel dank verschuldigd, dat ik niet moet weten hoe dit te uiten.

— Des te beter! zeide Raffles droogjes. Ik herhaal dat je me geen dank verschuldigd bent, als je mij slechts een paar inlichtingen wilt geven. Begin dus maar. Dit verraad als je het zoo noemen wilt, zullen ze zeker niet extra nog eens straffen! Hier, dit is wat men de woonkamer kan noemen. Je ziet dat ze uiterst eenvoudig is, maar ik kocht dit huisje dan ook slechts als wijkplaats. Neem deze stoel, leg je overgoed af — en zeg mij eens of je weet wie de eigenlijke leider is van de bende.

— Neen, dat weet ik niet — en niemand van ons weet het. Ik zweer het je! riep Mary uit.

— Ik geloof je. Ken je dan eenige van de machtigste onderbevelhebbers?

Mary scheen een oogenblik in beraad te staan en het was duidelijk dat zich in haar binnenste een zware strijd afspeelde. Wraakzucht boven de vrees voor de straf van de Heilige Zeven die het bestuur vormde van de meest beduchte bende die ooit had bestaan, tenminste als we ons tot Europa bepalen.

Toen hief zij met een ruk het hoofd op en zeide:

— Hij die de portefeuille op het oogenblik heeft is Bernard Durham, maar ik waarschuw je Raffles, neem je voor dien man in acht, want zijn slimheid wordt alleen maar gevenaard door zijn onverbiddelijke hardvochtigheid. Bewezen zal het nooit kunnen worden,

maar wij leden van de bende weten allen, zooals wij weten dat de zon schijnt, dat hij binnen een paar maanden, twee politieagenten heeft vermoord, verraderlijk vanuit een hinderlaag heeft doodgeschoten. Hij is heel snel met zijn revolver en hij schiet zelden mis.

— Zelden? Ik schiet nooit mis, zeide Raffles koelbloedig. Tenminste wanner ik het er op gezet heb. Ik zal je waarschuwing niet in den wind slaan, Mary. Waar vindt men dien man? Op dit oogenblik meen ik.

— Dat is nooit met zekerheid te zeggen. Je zoudt het kunnen probeeren aan zijn huis. Hij woont Upper Thames Street nr. 17. Het is een heel oud huis, met minstens drie ingangen ofschoon er zeker nog wel meer zijn, — maar die kent alleen hij, en misschien nog een paar van zijn meest vertrouwde luitenants. En die zullen het geheim wel bewaren, evengoed als de andere geheimen van dat huis, want ze te verklappen zou den dood beteekenen.

— Ik zal naar zijn huis gaan, zeide Raffles eenvoudig. Heeft hij geen Club, of komt hij nooit in een nachtgelegenheid samen met zijn ondergeschikten?

— O ja, dikwijls. Maar ik denk toch dat hij vanavond wel in zijn huis zal zijn, op de boodschappers zal hebben gewacht, die hem rapport moesten uitbrengen, over — over hetgeen je weet.

— Wat is zijn Club?

— De City-Club — in de Oxford Street. Even keek Raffles verrast op, het gebouw van de City Club lag slechts weinige huizen verwijderd van de deftige Windsor-Club, waar Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen vice-president van was.

Hij wachtte zich er evenwel voor, dit te laten blijken, greep naar zijn hoed, en zeide:

— Ik ga er nu aanstonds heen, want ik heb daar eenige dingen te verrichten. En verbaas je niet, Mary, als je verneemt dat de kerel gevangen is genomen, want ik zal onverbiddelijk zijn, nu ik eenmaal weet wie er alzoo aan het hoofd staan van die geheimzinnige bende. Hij is immers bankier, die Durham?

— Dat is hij — maar verheug je niet al te snel over je welslagen, Raffles, zeide de vrouw ernstig. Je praat van arresteeren — maar welke politie zou daartoe durven overgaan, zonder goed gegronde aanklacht? Welke bewijzen zijn er bijvoorbeeld dat hij en niemand anders opdracht heeft gegeven tot den moord op mijn arme John.

— Dan zal ik die bewijzen bijeen trachten te brengen, zeide Raffles onverstoord. Ook

moet ik die portefeuille hebben. En nu moet ik je verlaten. Alles wat je kunt nodig hebben bevindt zich hier. Op de eenige verdieping zul je een eenvoudig ingerichte slaapkamer vinden. Voedsel is er voldoende in huis voor een week als het moest zijn. Maar morgen hoop ik je weg te kunnen brengen — en onvindbaar te maken voor je vijanden.

Hij knikte haar nog eens toe, naar het schijnt zonder op te merken, dat zij met een snel gebaar beide handen naar de zijne uitstak, en verliet toen het vertrek.

Voor het huis, op een duister plekje trof hij Brand aan, die de taxi zoo kranig bestuurd had.

Raffles zette hem met enkele woorden zijn plan uiteen, en Brand luisterde hoofdschuddend en zei tenslotte zuchtend:

— Het loopt spaak! Wij hebben onze handen in een wespennest gestoken — en ditmaal zal het ons bezuren!

— Wij zullen zien! Je weet dat ik fatalist ben, wat geschieden moet geschiedt ook. Houdt je strikt aan mijn instructies, en waarschuw Henderson. Vaarwel — of liever tot aanstonds!

Het huis in de Upper Thames street lag omstreeks 10 minuten verwijderd van de pier van St. Pauls.

De huizenblokken zijn daar vrij diep, en over een afstand van eenige kilometers staan zij met hun achtergevels allen in het donkere water van de Theems.

Het is omstreeks twintig minuten loopens van dit groote, zeer oude huis, tot aan de Black-Friars Bridge.

Het kon ongeveer tien uur in den avond zijn, toen van een der talrijke vertrekken in dit groote huis de deur openging, en een man binnentrad in avondtoilet, van middelbare grootte; vrij tenger, maar die in al zijn bewegingen verried, dat hij veel aan sport deed. Hij had een smal gelaat met diep in het hoofd liggende oogen, die een zeer onaangename, lichte kleur hadden, zooals men dat bij sommige Perzische katten aantreft. Hij was omstreeks vijf-en-dertig jaar. Ook zijn bewegingen en zijn stap herinnerde aan het zoeven genoemde kleine roof-dier.

Die man was Bernard Durham, een der meest geduchte aanvoorders van de bende van de Gouden Ster, slim, doortrapt, zonder een spoor medelijden, een voortreffelijk uitbouter van alle menschelijke zwakheden, fouten en ondeugden.

Het vertrek waarin hij binnentrad, en waar hij dadelijk licht maakte door een schakelaar

bij de deur op te draaien was een soort van werkkamer, tamelijk ruim, met drie groote ramen naast elkander, en een ouderwetsche schouw, die de begeerte zou hebben opgewekt van iederen minnaar van oudheden.

Tegenover het middelste raam was een groot schrijfbureau geplaatst, van massief eikenhout en blijkbaar zeer zwaar. De parketvloer was gedeeltelijk bedekt met een kostbaar Afghaansch tapijt, met de hand geknoopt.

Het vertrek getuigde in zijn strengen eenvoud, die tevens van rijkdom sprak, onmiskenbaar van smaak. Er hingen een paar zeer goede schilderijen, een Manet een van Gogh, een v. Dommelen en er stonden twee uitgelezen copieën naar beroemde beeldhouwwerken op bronzen zuilen.

Het schrijfbureau was zoodanig geplaatst, dat degeen die er van gebruik maakte, het raam aan zijn linkerhand had, en de eenige deur die toegang gaf tot het vertrek in het oog kon houden.

Durham drukte, nadat hij zijn overjas en zijn hoed op een stoel had neergeworpen op een schelknop, die onder het tafelblad was aangebracht, en zeide tot den binnentredenden bediende die eerbiedig voor de deur bleef staan :

— Iemand voor mij geweest ?

— Niemand, Mijnheer.

— Het is goed. Ik ben niet thuis, behalve voor de heeren Innings en Jenatzky. Neem mijn goed mee.

De bediende nam zwijgend de jas en de hoed van zijn meester op, en ging er mede heen.

Durham wachtte tot hij de voetstappen van den man niet meer hoorde, ging toen voor zijn schrijftafel zitten, knipte de prachtige lamp aan, uit koper gedreven, en deed een geheim vakje onder het tafelblad open, vrij breed maar zeer ondiep, daar het geheel in het tafelblad kon verdwijnen, en nam daaruit een in rood leder gebonden boek, dat hij met langzame gebaren openklapte en voor zich legde.

Zijn hoofd met de linkerhand steunend, bladerde hij er met zijn dunne vingers in, totdat hij ophield bij een bladzijde, die een dubbele rij namen scheen te bevatten. Hij trok zijn penhouder te voorschijn, schroefde ze uiteen, en schrapte met rustige bewegingen een van die namen door, vervolgens plaatste hij er een keurig kruisje en een datum achter.

Iemand die zich over zijn schouders had heengebukt, zou den naam van Achilles Marinpoulos hebben gelezen, die daar zooeven was doorgeschrapt . . .

Durham klapte het boek weer dicht, wilde het

in het geheime laadje leggen, maar bedacht zich en nam daaruit een portefeuille van echt krokodillenleder, splinternieuw, die zoo dik was opgepropt met bankbiljetten, dat er nauwelijks plaats voor was, in die ondiepe lade.

Glimlachend woog hij de portefeuille even op zijn hand, en hij wilde ze juist wegbergen tot een bescheiden kuchje hem met een woesten ruk het hoofd deed opheffen en met een bliksemsnelle beweging de bovenste lade van het bureau deed opentrekken, waar een tweetal brownings van groot kaliber, rustig naast elkander leken te sluimeren.

Hij keek, met de hand bijna om een der revolvers, met strakke oogen naar den man die daar bij de deur stond, een weinig verlegen naar het scheen met zijn eigen brutaliteit en zeide toen afgemeten :

— Sedert wanneer is het in dit huis gewoonte, Innings, mijn kamer te betreden zonder op de gebruikelijke wijze te kloppen ?

— Ik heb het vergeten, chef, zeide de bezoeker hakkelend. Misschien ben ik nog wat in de war — van de doorgestane emotie.

— Alweer wat nieuws ! riep Durham spottend uit. Ons lid Dave Innings die onder den indruk geraakt van zulk een bagatel, als het opruimen van een verrader !

Hij had onder het spreken met de portefeuille gespeeld, en daar hij het geheime laadje met een werktuigelijke beweging bij het hooren van het kuchje snel had dichtgeduwd, zoo moest hij het kostbare stuk wel voor zich neerleggen op het blad van den schrijftafel.

Dave Innings keek naar die portefeuille, en er moest zeker begeerigheid hebben gelegen in dien blik want Durham zei spottend :

— Je zult volgens het gewone tarief betaald worden, Innings. De inhoud van deze portefeuille is niets anders dan de opbrengst van de Brusselsche bankroof, die volgens onze statuten verdeeld moet worden onder de bendeleden, die er aan deelnamen — na aftrek van twintig procent voor de algemeene kas.

— En voor de kapiteins ! vulde Innings zachtjes grinnikend aan.

Durham trok zijn wenkbrauwen samen, keek den bezoeker met zijn te lichte oogen koud aan, en zei :

— Het komt me voor dat je je grapjes veroorlooft, Innings ? Wilde je soms ontkennen dat het billijk is dat de bedenkers van een of anderen coup schadeloosgesteld moeten worden ? Moeten die niet betaald worden ? Maar genoeg hierover. Ik wil dat kleine gemis van discipline wel door de vingers zien, omdat je

vandaag met je makkers goed werk hebt verricht. Jij doodde een verrader, je helper maakte zich van het gestolen geld meester! En nu hoop ik ook uit jouw mond te hooren, Dave

Innings, dat het serpent, dat een gevonniste heeft durven waarschuwen, niet meer van deze aarde is! Je kunt gaan zitten, deel mij nu alles mede.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE GEHEIMEN VAN EEN OUD HUIS.

Innings had plaatsgenomen aan den anderen kant van het schrijfbureau, en Durham vervolgde, langzaam de lade met de browning erin weer dichtschuivende:

— Je hebt vanavond zonderlinge gewoonten. Het komt me bijna ongelooflijk voor, dat ik met mijn geofende ooren, je zelfs niet heb hooren binnentreden. Ik hoop, Innings dat je deze gave der geluidloosheid ook zult weten toe te passen als ik je eens noodig heb voor een nachtelijk bezoek bij een mijner collega's. En steek nu van wal. Ik kan er toch zeker van zijn dat ook Mary Mortimer, aanstonds moet worden doorgeschrapt in mijn lederen gids? Ze is dood?

— Ze is springlevend, antwoordde Innings zeer kalm. Het spijt mij, maar ik heb haar gemist — of liever — ik kreeg in het geheel geen gelegenheid om haar te treffen. Er hadden zich onvoorziene bezwaren voorgedaan, die zelfs een man van mijn kwaliteiten niet had kunnen voorzien, en die de uitvoering van het plannetje verhinderde.

Terwijl Innings sprak kwam Durham half van zijn stoel overeind, met zijn gekromde vingers steunend op de leuning, en in de oogen waarmee hij den ander aanzag, was een valsch, gevaarlijk licht, toen hij met zijn koude stem zeide:

— Ik geloof bij mijn ziel, dat je dronken of gek moet zijn, Innings! Je vertelt mij dat alles zoo rustig, en zelfs met een zekere luchtige spot, die mij verbaast, en mij aan je verstand doet twijfelen. Maar weet je dan in het geheel niet meer, dat ik het zwaar pleeg te straffen, als een mijner opdrachten, en vooral van zooveel beteekenis, niet ten uitvoer wordt gebracht?

— Het wordt op zijn minst gestraft met achteruitzetting in rang en inhouding van uitkeering, zeide Innings onverschillig, terwijl zijn grijsgroene oogen weer naar de portefeuille van krokodillenleder zwierven. Maar ik heb mijn best gedaan, op mijn woord. De omstandigheden waren sterker dan ik.

Na een oogenblik zwijgen vroeg Durham kortaf:

— Hoe valt die mislukking dan te verklaren! Zeg mij eerst waar zij is, die verraderes!

— Dat weet Joost! antwoordde Innings kalm. Ze is mij door mijn vingers heengeglipt, en wij zullen haar wel nooit meer te zien krijgen! Dat is een mooie, spiksplinternieuwe portefeuille! Deksel, wat is zij dik!

Durham was groenbleek geworden. Het was duidelijk te zien, dat hij zich tot het uiterste moest inspannen om kalm te blijven! Maar het gelukte hem, en hij zei, met een ijskoud glimlachje:

— Zooals het schijnt gaan wij dus voort op het eenmaal ingeslagen pad van de scherts! Moge je die scherts niet berouwen, Innings! Want je weet dat ik niet van grappen houdt bij zulke zaken!

Op hetzelfde oogenblik werd er vrij luid en driftig op de deur geklopt.

De bediende van zoeven trad binnen.

Hij bleef even bedremmeld bij de deur staan, en zeide toen:

— Ik vraag U verschooning Mijnheer, indien ik stoor, maar daar is een bezoeker die zich niet wil laten wegzenden.

— Niet voor al het goud van de wereld! Ik moet mijnheer Durham nu onmiddellijk spreken, klonk een stem in de gang. Het

betreft een zaak van het grootste gewicht!

En als er een bezoeker bij hem is — dan moet die heengaan, en wachten tot ik met Mijnheer Durham heb gesproken.

— Een oogenblikje! zeide Durham opspringend. Ik zal zien wat het is, Innings! Ik geloof dat ik de stem van Henry Duval herken.

Hij had snel de rechter lade gesloten met den sleutel en hem in zijn zak laten glijden, begaf zich naar de deur en Innings hoorde hem snel en op gedempten toon een paar woorden wisselen met Duval, terwijl de bediende nog altijd kaarsrecht bij de op een kier gesloten deur stond.

Slechts een paar seconden later ging die deur weer open, en Durham trad binnen.

Hij werd op den voet gevolgd door een zwaar gebouwd man die er uitzag als een worstelaar en die reiskleederen droeg.

Het gelaat van Durham was krijtwit en zijn oogen keken naar den bezoeker met een staalharderblik. Zijn stem klonk zeer rustig, toen hij tot Innings zeide:

— Ik heb met dezen heer een zaak van groot gewicht te bespreken. Aanstands zetten wij ons onderhoud voort, Innings. Wacht in de zijkamer als ik je verzoeken mag. Jenkins, jij kunt wel gaan!

Het vertrek bleek nog wel degelijk een tweede deur te bevatten, maar die was onzichtbaar achter een zeer fraai wandtapijt, hetwelk Durham eerst moet oplichten, alvorens hij die fraaie, prachtig gebeeldhouwde deur kon openen. Hij maakte licht, en wenkte Innings om een goed gemeubeld vertrek binnen te gaan, dat een rookkamer en tevens een bibliotheek kon zijn. Het vertrek had een enkel raam en de gordijnen daarvoor waren reeds neergelaten.

Innings trad er binnen, de smalle deur ging dicht en het slot tikte hard, dreigend en kort.

Met een paar katachtige stappen was Durham bij den nieuwen bezoeker, die zich het zweet van het voorhoofd stond te vegen en die ook zelf doodsbleek was, greep hem bij een lapel van zijn overjas en beet hem toe:

— En nu vooruit! Vertel het vlug en duidelijk. Wat zeide je daar op de gang voor krankzinnige dingen? Is Innings dood?

— Morsdood! Ik zag het met eigen oogen!

— En — wie heeft hem vermoord?

De bezoeker greep wankelend naar een stoel, het zware lichaam zwaaide even heen en weer en zijn stem klonk heesch toen hij met gebogen hoofd antwoordde:

— Ik — ik heb hem gedood! Maar het was mijn schuld niet, zoo waar ik hoop dat ik genade in Uw oogen zal vinden, Chef.

— Vertel het — en vlug, vlug! beval Durham met een groenen blik vol doodelijken haart naar het wandtapijt, waarachter zich de smalle deur bevond.

— De afspraak was dat Innings en ik samen de opdracht zouden vervullen. Hij zou trachten, zich in haar coupé binnen te smokkelen en zich onder de bank te verschuilen. Hij is veel magerder, vlugger en slanker dan ik.

— Ter zake! Ter zake! drong Durham aan, die weer in zijn schrijfstoel was neer gezonken, ten prooi aan de heftigste opwindning.

— Innings moet zeker van een oogenblik gebruik hebben gemaakt tijdens de afwezigheid van Mary Mortimer, uit haar coupé, waar zij haar valies in het net had gelegd. Wat er gebeurd is weet ik niet, maar wel weet ik dat ik haar in Charing Cross zag uitstappen, — gezond en wel, waaruit ik kon afleiden, dat de onderneming mislukt was.

— Inderdaad! zeide Durham tandenknarsend, dat was een zeer snuggere gevolgtrekking. Verder, dikke ezel!

— Ik maakte mij ongerust omdat ik Innings zelf niet zag verschijnen, en ik vreesde dat er wellicht iets met hem gebeurd was — omdat zij aan den arm van een wildvreemden knul over het perron liep. Ik wachtte dus totdat de trein was uitgerangeerd, en naar het groote rangeerterrein was gebracht, het is niet moeilijk daarheen te sluipen, want het is er meestal stikdonker. Ik moest nog een heele tijd wachten, voor die vervloekte trein voorgoed stilstond op een zijspoor en toen ging ik op onderzoek uit — wel — ik vond hem onder de bank!

— Dood?

— Neen — ik zeide U toch dat ik hem gedood had! Hij was alleen maar bewusteloos — hij leek me heelemaal stijf. Ik begreep volstrekt niet wat er met hem gebeurd kon zijn. Maar ik dacht dat een prik met het kleine injectiespuitje met cafeïne, dat ik altijd bij mij draag hem weer zou opkikkeren. Die arme kerel!

Nauwelijks had ik bij het licht van mijn zaklamp, een prikje in zijn onderarm gegeven — of daar begon het bloed te stroomen, als een fontein, als een beek! Ik heb nooit zoiets gezien! Het was maar een dun straaltje, maar het was niet te stuiten, ook al bond ik er mijn zakdoek stijf omheen. Die werd in een oogenblik week en slap, en die arme kerel bleef leegloopen als een wijnzak, waar je een prik in geeft. Het greep mij zoo aan, dat ik als een dolle ben weggesneld, maar na een kwartier kwam ik weer terug. U zult me niet gelooven — maar hij dreef als het ware op een meertje van zijn eigen

bloed! Hij was letterlijk leeggelopen.

— Raadselachtig! Raadselachtig!

Durham zat een oogenblik na te denken en zeide toen met een stem die siste en snerpte van woede:

— Die onbekende helper heeft hem natuurlijk eerst iets ingegeven, of een injectie toegediend, die een zeer verhoogde spanning in de bloedvaten tengevolge had, waardoor het minste schrammetje doodelijk moest zijn, iets als een kunstmatige bloedziekte. Ik kan je dus niet straffen, Duval, want je wist niet wat er met Innings gebeurd was, en je meende hem te kunnen helpen. Intusschen — je weet nu wat het is! Een tweede Innings zit daar binnen, en nog nooit heeft de duivel de eene man zoozeer doen gelijken op den ander!

— Hel en Dood — zou dit een ommekeer moeten beteekenen? In den laatsten tijd gaan de zaken minder goed, een geheimzinnige macht leek zich wel te verzetten tegen mijn plannen, maar nu weet ik dat deze macht een naam heeft — en vervloekt moge hij zijn, die naam! Want ik ken maar een man in geheel Londen, in geheel Engeland, die de stoutmoedigheid en de slimheid bezit, op zulk een wijze de rol van een ander te vervullen! Alles zal nu ook worden opgehelderd! En — bij mijn ziel, de portefeuille is weg! Zooeven lag zij daar nog op de schrijftafel, terwijl ik op stond om met je te spreken heeft hij haar in zijn zak gestoken.

Durham liet zijn stem tot een schor gefluister dalen en vervolgde: moet ik je zijn naam nog noemen, Duval? Begrijp je het nog niet, wie ik daar op zoek een gelukkige wijze in mijn macht heb gekregen?

Duval verbleekte en zijn zwaar lichaam begon te sidderen alsof hij een schooljongen was, die vrees voor straf koestert.

— U bedoelt toch niet — chef — het is toch niet mogelijk dat John Raffles....?

— Hij, en niemand anders! Noem mij den man, die iets dergelijks zou wagen! O, maar zij zullen mij leeren kennen, hij en het wijf, dat hem alle inlichtingen moet hebben gegeven. Hij is hier levend binnengekomen — hij zal dit huis niet levend meer verlaten!

— Durham, wees voorzichtig! fluisterde Duval. Reeds tweemaal is zoiets geschied! Denk aan Jenkins, denk aan je bediende!

— Die domoor? Ik maak hem weer wijs, dat mijn bezoeker door mij zelf is uitgelaten — en hoe zou hij ooit kunnen weten, dat het Raffles was, die hier bij mij is binnengekomen?

— Maar bedenk toch dat hij hier een man heeft binnengelaten, die de naam van Innings

opgaf! Morgen leest hij in de krant dat het lijk van Innings gevonden is in een wagon van den sneltrein van de London- and North-Western. Zou hij dan geen argwaan krijgen?

— Geloof je soms dat zij dat leeggelopen vod daarginds, ooit zullen herkennen als Innings? Raffles heeft hem natuurlijk al zijn papieren afgenomen, zijn ring, alles wat hem meerderen steun kon geven bij het spelen van zijn rol! Kort en goed, en al zou ik mij zelfs blootstellen aan verdenking door mijn huisknecht — ik laat mij de kans niet ontsnappen den man uit den weg te ruimen, die een voortdurend gevaar is voor het vrije beroep dat ik uitoefen! Alle collega's zullen mij daarom prijzen — en wie weet benoemen zij mij tot Koning van den Grooten Raad.

Duval keek schuw naar den ander op.

Durham had daar de allerhoogste functie genoemd, die aan een bendeleider kon ten deel vallen.

Na eenige oogenblikken vroeg hij zacht:

— Hoe denk je het te kunnen doen, zonder dat het al te veel — rommel geeft?

— Dat kun je gerust aan mij overlaten! Binnen tien minuten of hoogstens een kwartier zal het stinkende water van de Theems zijn lijk wegspoelen, ver van hier — en het is een knappe kerel, die mij zou kunnen bewijzen, dat dat lijk uit mijn huis is weggedreven!

Hij was met een paar stappen op het wandtapijt toegegaan, rukte het terzijde en beukte met zijn vuisten op de deur, die een geluid gaf als van metaal.

Toen bracht hij zijn moed voor het sleutelgat en riep met een hooge en schelle stem, overslaand van woede en drift:

— Je kunt mij immers goed hooren, Raffles?

— Pardon — welken naam noemde U daar? klonk een stem van daarbinnen.

— Houdt op met die comedie! Je weet heel goed, dat je laatste uur geslagen is, en dan past het je niet, te liegen! Bereid je er op voor, dat je binnen een half uur zult hebben opgehouden te leven. Luister dus goed.

— Ik luister met spanning, klonk een zeer bedaarde stem.

— Innings is zooeven gevonden — op het rangeerterrein van Charing Cross. Slechts een man heeft mij dat kunnen leveren en die man heet John Raffles! Je hebt het ook gewaagd een vrouw te redden, die door de Gouden Ster gevonnisd was. Je hebt mijn geheim weten te doorgronden. Iedere reden opzichzelf is voldoende, om je dood te eischen. Sterf dus, en wees vervloekt! Over enkele seconden zal

ik op een klein, sierlijk hefboompje drukken. goed verborgen, en dan zul je een van de geheimen van mijn huis leeren kennen! Het raam behoeft je niet eens te onderzoeken — het is geen werkelijk raam, en het gordijn hangt slechts voor een stalen wand! Het zal je nu duidelijk zijn, dat er hier altijd licht moet branden! Die kleine beweging van mij zal den vloer doen hellen, en je zult dertig meter lager terecht komen in een stinkende put vol water, en dat water zal je met kracht met zich meezuigen — en al zwem je als een visch, je zult verzuipen als een hond!

— Die natuurkundige opsomming klinkt dreigend genoeg zeide diezelfde kalme stem. Ik zal mij dan wel in mijn lot moeten schikken. Er is een klein lichtpunt voor mij — ik neem in den dood de portefeuille van krokodillenleder mede! Jammer voor U — maar voor mij een kleine voldoening.

Durham en Duval wierpen elkander een verschrikten, vragenden blik toe.

Toen zei de eerste zacht:

— Dat in geen geval! Wij zijn tenslotte met ons beiden en gewapend! Neem je revolver — hij moet ons die portefeuille teruggeven.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:
NORTH STATE **CLYSMA No. 30**
GOLD DOLLAR **MAVRIDES TURKISH**
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE TROEVEN VAN RAFFLES.

Durham was op de rechterlade van zijn bureau toegestapt en greep een van de brownings die daar lagen.

Duval had reeds zijn eigen wapen ter hand genomen, een van die zonderling gevormde, ronde repeteerpistolen, waarmede achter elkaar twintig schoten kunnen worden gelost, en die bijna geheel verborgen kunnen worden in de palm van de hand.

Durham boog zich naar hem toe en vroeg zacht:

— Ben je geheel alleen gekomen?

— Ik heb onderweg drie van onze jongens opgepikt. Zij staan op de gewone plaats aan de overzijde van het huis goed verborgen.

— Geef ze dan een waarschuwingssein, zoodat zij de voordeur in het oog kunnen houden. Men kan nooit weten met dien duivelschen Raffles.

Durham ging naar een der vensters toe en bewoog het gordijn een paar malen zoodanig heen en weer, dat degene die buiten stond en goed oplette, op ongeregelde tijden door de kier het licht van de lampen zag verdwijnen en weer terugkomen. Door een soort van morseschrift kon de bandiet dus met zijn makkers converseeren.

Hij liet het gordijn weer zakken en zei:

— Het komt in orde!

— Pas dan op — en laten wij desnoods schieten, als de nood aan den man mocht komen!

— En Jenkins?

— Dat is waar — die ezel zou nog alles kunnen verklappen! Ik zal hem wegzenden.

Hij stak zijn browning haastig weg, en verliet voor eenige oogenblikken het vertrek. Er lag een uitdrukking van wilde haat op zijn gezicht, toen hij weer binnentrad en op gedempten toon zei:

— In orde! Wij kunnen nu met Raffles doen wat wij willen, en er zal geen haan naar kraaien — ik heb Jenkins met een langdurigen boodschap het huis uit gezonden. En nu opgepast! Wij gaan aan weerskanten van de deur staan, en ik zal ze openen.

— Maar Raffles is nu gewaarschuwd! fluis-

terde Duval. Bij het eerste knarsen van het slot zal hij zijn eigen wapen in de hand nemen! Kun je hem niet in de put laten vallen, en kunnen we hem daar de portefeuille niet afnemen?

— Onmogelijk! De stroom is zoo krachtig, de zuiging van het water zoo sterk, dat zijn lichaam onmiddellijk zou afdrijven door de tunnel en in de Theems terechtkomen.

— Dan zie ik de zaak donker in, en ik vrees dat een van ons in ieder geval het loodje zal leggen, voor de andere zal hebben kunnen schieten. Is de portefeuille dat wel waard?

— Dat is ze, Duval! zeide Durham droogjes. Ik heb je diensten altijd gewaardeerd, maar je leven zou mij toch geen twaalfduizend pond sterling waard zijn! Zelfs tegen den huidigen koers is dat een bedrag, waarvoor ik mij wel zes Duvals kan permitteeren! Je zult dus zoo goed zijn je post naast de deur in te nemen, en als ik Raffles ken dan zal hij wel verstandiger zijn, dan onmiddellijk van zijn wapen gebruik te maken. Bedenk dat wij een overmacht vormen!

Reeds had hij de hand naar de deur uitgestoken, de beide stalen grendels goed verborgen teruggeschoven, en het slot omgedraaid.

Het eerste wat Raffles zag was de gesloten vuist van Duval, en een heel klein stukje van den korten loop van de kleine handmitrailleur die op zijn maag was gericht.

— Kan ik binnenkomen? vroeg hij opgewekt. De heeren schijnen dus nog niet gegeten te hebben? Maar stil — hoe dom van mij! Wel natuurlijk, mijn lichaam is voor de twee heeren geen stuiver waard, maar dat lichaam is in een colbertpak gestoken, en in de binnenzak van het jasje zit een zekere portefeuille van krokodillenleder — die daar even op de schrijftafel lag! Vandaar dit uitstel van executie. Ah! Daar is Mijnheer Durham, de waardige leider van de Gouden Ster! Ook al met een browning in zijn hand. Iets dergelijks had ik al vermoed. Het is een hoogst onaangename zaak.

— Je zult nu wel zijn uitgesproken, Raffles? vroeg Durham sarrend. Geloof je, of geloof je niet dat wij in de meerderheid zijn?

— Dat kan men nooit zoo precies weten ! antwoordde Raffles schouderophalend. Wat willen jullie eigenlijk ?

— Een zonderlinge vraag, antwoordde Durham spottend. Om te beginnen willen wij je wapen hebben ! Duval, ik denk dat zijn browning in zijn rechter broekzak zit.

— Mis ! antwoordde Raffles die een snellen blik op de pendule had geworpen. Ik draag mijn wapen meestal en ook nu, in een apart binnenzakje van mijn colbert. Ik heb dat altijd zeer bruikbaar bevonden.

Duval kwam achterdochtig naderbij, stak zijn linkerhand in den aangeduiden binnenzak en vond daar inderdaad een fraaie, kleine browning, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Zoo, en haal nu de gestolen portefeuille maar te voorschijn, vervolgde Durham die zeer opgelucht scheen te zijn.

Raffles slaakte een zucht, die een steenen hart vermurwd zou hebben, haalde de portefeuille langzaam te voorschijn, bekeek ze van alle kanten — en stak ze toen doodbedaard weer in zijn zak terug.

— Zonde en jammer ! zeide hij. Ik houd ze liever !

Durham liet een kort lachje hooren. Hij hield ervan, met zijn slachtoffers te spelen zooals de kat met de muis. Die man daar was volkomen in zijn macht, nu hij was ontwapend, en hij hield het gebaar van Raffles voor de blufferige geste van iemand, die toch niets meer te verliezen heeft en zijn moed wil toonen — die volmaakt nutteloos is geworden.

— Ik zou ze maar weer op de plaats neerleggen, waar je ze gevonden hebt, Raffles, zeide hij met voorgewende hartelijkheid. Men heeft je mij altijd afgeschilderd als een man met groote, logische redeneerkracht, een man als Sherlock Holmes als ik het zoo noemen mag. Welnu, dan moet je toch wel begrijpen dat zelfs voor een man van jouw gading, elke tegenstand nutteloos is en ook uitstel niets meer kan baten. Misschien zijn er vrienden van je in de buurt, ik ontken het niet, maar ze komen dit huis niet binnen, dat verzeker ik je. En als ze wel binnenkwamen dan zou het te laat zijn.

— Mijn vrienden komen nooit te laat ! zeide Raffles rustig. Werkelijk Durham, deze portefeuille is te mooi en te goed gevuld om hem weer aan jou af te dragen.

De aderen op het voorhoofd van Durham zwollen, en zijn wenkbrauwen trokken zich dreigend samen toen hij hernam :

— Houdt op met die flauwe grappen en uitvluchten ! Je rijk is uit, Raffles ! Men heeft

mij veel van je stoutmoedigheid en sluwheid verteld — maar die laten je nu toch zeker wel in den steek ! Leg die portefeuille onmiddellijk weer op de tafel — of nog beter, geef ze mij ! En denk er om — bij de minste verdachte beweging schiet ik je neer !

Als met tegenzin haalde Raffles de portefeuille weer tevoorschijn, bekeek ze nog eens met een diepe zucht en stak ze aarzelend Durham toe.

En juist toen deze de portefeuille zou aannemen, voelde hij de hem toegestoken hand als een stalen klem om zijn pols !

Raffles rukte den arm snel naar zich toe, en Durham verloor het evenwicht het duurde misschien niet langer dan een kwart seconde, maar toen hij zich weer hersteld had, bevond hij zich als het ware in de armen van Raffles, met zijn rug naar diens borst gewend, zijn bovenarm in twee onverbiddelijke handen gegrepen en dienend als schild tegen het wapen van Duval, die daar doodsbleek stond en niet wist wat hij doen moest.

— Schiet niet ! schiet niet ! hijgde Durham, die zelf bleeker was dan een lijk en vruchteloos zich wrong om los te komen uit dien ijzeren greep.

Op hetzelfde oogenblik ging de gangdeur open en een rustige stem zei :

— Dikke man, laat onmiddellijk dien proppe-schieter in je hand los, of ik maak een zeef van je !

Het was Brand, die met een revolver in iedere hand in de deuropening stond, en nu kalm en zonder overhaasting de kamer binnentrad.

Duval was groot en zwaar, doch ook voorzichtig. Hij wist zich overrompeld en hij liet het zonderling gevormde wapen op den grond vallen.

Brand schopte het dadelijk een eind van zich af, tot in den versten kamerhoek en ontnam toen Durham zijn revolver, die hij in zijn zak liet glijden, tegelijk met zijn eigen wapen.

Raffles liet zijn gevangene los, bukte zich kalm naar de op den grond gevallen portefeuille, en stak ze weer in zijn binnenzak met de woorden :

— Ik zeide je het immers wel, Durham, dat mijn vrienden nooit te laat komen ! Het zijn mannen van de klok en ik ben blij dat jouw pendule zoo prachtig gelijk loopt. Deze heer had opdracht eens naar mij te komen omzien, zoodra de klok van het Parlementsgebouw elf slagen zou doen hooren. Hoe ben je binnengekomen, amice ?

— Heel gemakkelijk — met den sleutel van den bediende, dien ik hem had weten af te troggelen, terwijl ik hem om vuur vroeg!

Raffles had Durham goed in het oog gehouden, en zeide:

— Ik zie daar een heel leelijk lichtje in de oogen van dien mijnheer. Laten wij maar vertrekken, Brand. Waarschijnlijk hebben zijn vrienden je zien binnegaan, met of zonder sleutel, natuurlijk hebben ze dat verdacht gevonden omdat je hun onbekend bent, en ze zullen eens een kijkje komen nemen. Ik zie dat ik goed geraden heb!

Inderdaad — het gelaat van Durham vertoonde op dat oogenblik een zoo duidelijke uitdrukking van teleurgestelde wraakzucht en haat, dat men er zich niet in kon vergissen.

— Bindt hem Brand! beval Raffles kortaf. Ik vertrouw dit huis niet. Hoe meer van hen wij onschadelijk kunnen maken, hoe beter! Hier, neem dit gordijnkoord het is van zij en zeer sterk!

Raffles had met zijn zakmes een lang eind vrij dik gordijnkoord afgesneden en wierp het Brand toe.

En terwijl deze bezig was, den schuimbekenden Durham te binden, op een wijze die geen agent hem zou hebben verbeterd, begaf Raffles zich naar het schrijfbureau en begon daar op deskundige wijze een paar laden te onderzoeken, nu en dan vluchtig omziende naar Duval die midden in de kamer was blijven staan.

Het onderzoek scheen hem te voldoen, want hij lachte nu en dan, en vulde de zakken van zijn colbert haastig met een paar pakjes keurig gesorteerde en netjes bijeengehouden bankbiljetten.

En terwijl hij hiermede doende was, klonk plotseling een rochelend geluid uit den mond van Duval, die op heeschen toon uitriep:

— Je hebt nog niet gewonnen, jij duivel! Daar — neem dat!

Zonder zich in het minst te overhaasten draaide Raffles zich om en zag hoe Duval daar midden in de kamer stond met opgeheven browning.

— Met mijn eigen browning? riep hij op bestraffenden toon. O, jij leelijkert! Het is maar goed dat het een sigarettenkoker is! Dacht je nu werkelijk dat ik brownings in binnenzakken droeg? Het ding zat heusch in mijn rechter broekzak, zooals je waarde vriend, terecht had opgemerkt.

Met een waar gebrul van woede, trok Duval een paar malen aan den trekker — en moest het aanzien, hoe een paar fijne, Egyptische

sigaretten in een sierlijk boogje uit de zware, prachtig nagemaakten browning wipten.

Brand lachte dat de tranen hem over de wangen liepen bij het zien van het verblufte, woedende gezicht van den zwaargebouwden bandiet en toen legde hij den laatsten knoop in het dikke gordijnkoord en liet Durham achter, even vrij in zijn bewegingen, als een sardientje in zijn blik.

— Ga die kamer daar binnen, beval Raffles kortaf tot Duval, hem zijn browning tusschen de ribben duwend.

De bandiet begon te sidderen als een espenblad en kreunde lijkbleek:

— Wil je mij vermoorden?

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles ijskoud. Ik wil alleen maar geen last van je hebben! Er zou geen gordijnkoord genoeg in het huis zijn, om een os als jij te binden. Vlug wat!

Steunend en jammerend als een kind ging de bandiet het gepantserde zijvertrek binnen en dreunend viel de deur achter hem dicht.

Raffles liet nog snel zijn blikken door het vertrek gaan, trad toen op Durham toe, wien het schuim op den mond stond en zei met vaste, ernstige stem:

— Ik denk dat dit niet onze laatste ontmoeting zal zijn, Durham! En je zult je voor mij in acht moeten nemen, want ik zweer je dat ik je niet zal sparen, nu ik weet wie je bent! Of ik je dadelijk laat arresteeren? Ik vrees dat de bewijzen tegen je lang niet voldoende zijn, maar wat de politie niet kan doen — dat hoop ik nog wel eens te berichten. En wat je slachtoffer betreft — ik hoop haar nog deze nacht in veiligheid te kunnen brengen. Tot ziens, Durham!

— Ik zal mij weten te wreken! siste Durham. Het zal een strijd op leven en dood tusschen ons worden.

— Ik verlang niets beters — het zal wat afwisseling brengen in mijn eentonig bestaan, riep Raffles met een gulle lach.

Toen wenkte hij Brand en de twee mannen verlieten haastig het vertrek, liepen het portaal teneinde, en begonnen de trap af te dalen, die naar de vestibule voert.

En juist toen zij haastig naar beneden begonnen te loopen, ging de voordeur open en drie mannen kwamen als schaduwen binnensluipen.

De laatste sloot onmiddellijk de deur en de voorste snelde vooruit, opende een kastdeur en scheen daar iets geheimzinnigs te verrichten.

Op hetzelfde oogenblik geschiedde er iets vreemds met de trap, die zich op een zonder-

linge wijze vervormde.

De treden klaptten eenklaps om, kwamen in elkanders verlengde te liggen en vormden aldus een glad, stijl, ononderbroken vlak waarop het volkomen onmogelijk was zich staande te houden, want met een ruk hadden ook de leuninggen zich neergelegd en boden dus geen steunpunt meer.

Tegelijkertijd opende zich onder aan de trap, met een luid, zacht zuigend geluid een vierkant luik, en naar dat luik gleden de twee mannen af, onverbiddelijk, met een snelheid die zij onmogelijk meer konden remmen.

Maar op het allerlaatste oogenblik zag Raffles kans zich onder het afglijden om te wentelen, en zoo kwam hij op zijde van de trap op den marmeren vloer terecht, een weinig verdoofd maar met nog juist genoeg besef om een hand naar Brand uit te slaan en hem op zijde te rukken, weg van dat zwarte gat, waaruit een maffe, verpestende lucht opsteeg.

De drie mannen, ziende dat deze toeleg mislukt was, wierpen zich met een zwijgende verbittering op de half verdoofde, nog op den grond liggende vrienden, toen het tooneel eensklaps weer veranderde, en er zich een soort

natuurkracht openbaarde, die zich als een lawine op de drie bandieten wierp, die links en rechts stoven, met de koppen tegen de muren botsten en door elkander werden gesmeten als kegels.

Dit alles ging gepaard met een schallend gelach, en een man van een herculischen lichaamsbouw, danste als een schooljongen rond en riep maar voortdurend :

— Blijft er nog iemand ?

Maar niemand bliefde meer ! De drie mannen lagen op een hoopje in een hoek van de gang, buiten bewustzijn, met gedeukte ribben en gebuilde hoofden.

— Dat heb je prachtig gedaan, Henderson ! prees Raffles. Maar hoe ben je binnengekomen ? De voordeur hadden zij dicht geworpen !

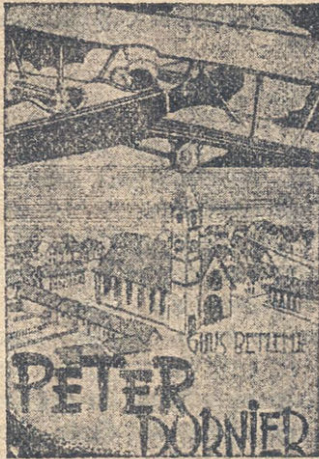
— Voordat ik de trap opging, zeide Brand bescheiden, heb ik mij de vrijheid veroorloofd de schoot van het slot vast te zetten, zoodat het niets hielp of men de deur dichtwierp !

— Dan blijft ons verder niets anders meer over, vrienden dan ons zoo spoedig mogelijk uit de voeten te maken, die opgejaagde vrouw is thans de eerste, die onze hulp van noode heeft.

De volgende aflevering bevat :

De koning van de Havenwijk.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugdboeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg.
(Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk driekleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugdboeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{Nº30} 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLDDOLLAR 1ct
- MASPERO^{Nº2} 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS
PUNTEN

te posten in open enveloppe, porto 1½ct,
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

Adres:

L 7

Stad:

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzijdige adres wordt slechts een dezer boni geaccepteerd

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE METRO-GOLDMYNN MAVER ARTISTEN